

MAGYAR NŐK LAPJA

TERVEZTE PAPP JENŐ

Hepyes Aladácné m. kir. repülőőrnagy felesége

V. ÉVF. 36. SZ.
1943. KARÁCSONY

ÁRA 1,10 PENGÓ

Legértékesebb karácsonyi ajándék

a MUZSA

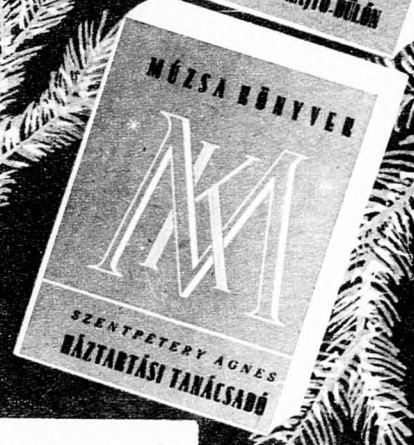
KIADVÁNYOK SOROZATÁBAN
MEGJELENT ÚJ KÖNYVEINK:

Fendrik Ferenc: HA SZÁMZNÉK A SZERELMET regényében megkapó érdekességgel vetti olvasói elé a szereplők izgalmas sorsán keresztül az élet legizgatóbb, legnagyobb szenvedélyt keltő problémáját, a szerelmet és annak generációkon keresztül kiapcsolhatatlan hatását az utódokra. Az egymásbafonódott sorok mindig idősebb, lebilincselő történetének művészi rajza a kitűnő regény.

Gyomay György kitűnő munkatársunk érdeklődően izgalmas regénye: **SZERLEM A SOHÁJTO DÜLŐN** a fegyelmetlen szerelem drámai összeütközéseivel döbent rá az olvasót emberi nagy tévedésekre, amiknek következményei rombolnak, szerencsétlenségbe döntenek egészen ártatlankokat is. A tanyai tanítói állást vállaló fiatal úrléány megható küzdelmes életét, emberfeletti harcat a becsületért és a falusi gazdaglegény tiszta szerelmét, az egymáshoz való ragaszkodást gyönyörű eposzt írja meg igaz írói művészettel az író.

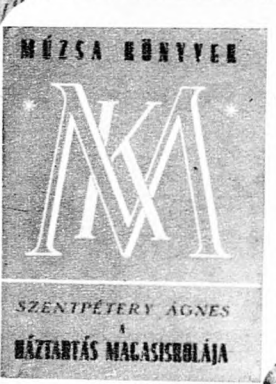

Dénes György: **ROMEO VACSORÁJA** a színészek excentrikus, komédiás, ágáló, titokzatossággal átszőtt világának szenzációs érdekességgel regénye. Amilyen érdeklődően színes, elbűvölő, elragadtatót élet a színészek élete, olyan féktelenül vidám és féktelenül szomorú az életüket lemásoló regény s azért olyan frapáns az olvasóknál elért hatása.

Szentpétery Ágnes, több. asszonyokat érdeklő legújabb könyve: **EGYETLEN KINCSENK, A GYERMEK**. A könyv címe jelzi tartalmának fontosságát. Mert van-e fontosabb az életben a nő, az anya számára, mint a gyermek, a gyermek, akiért családot alapít a fiatalság s akinek érkezésére készül a nő a házasság pillanatától. Őt kéri ajándékkul Istentől házassága megszenteléséül Szentpétery Ágnes ebben a nagy horderejű könyvében megismerteti az anyákat az újszülött testi és lelki gondozásának összes tudnivalóival, a gyermeknek tízéves koráig való fejlődésének állandó ellenőrzésével a nevelésnek ebben a korban hatványozott felelősségteljes szükségességével. A kiváló írónő gyönyörű női szívvel komoly tanulmányok alapján, hozzáértéssel világít rá a gyermek fejlődésével összefüggő tudnivalókra, amit tudnia kell minden anyának, hogy ép, egészséges, testileg, szellemileg fejlett, erős, boldog kiegyensúlyozott nemzedéket neveljenek a hazának. Anyák iskolája ez a könyv, űk felelősek első helyen a gyermekért, hogy ismeret hiánya miatt a gyermek testi, lelki fejlődése kárt ne szenvedjen. Minden nőnek olvasnia kell ezt a könyvet, mert a család a gyermek egészsége főbbi érdeke és az életre való feladata az ő munkája.

A hat könyv ára 18 pengő

Szentpétery Ágnes: HÁZTARTÁSI TANÁCSADÓ című könyvét harmadik bővített tartalmú kiadásban jelentettük meg. Az elfogyott két kiadás a legbeszédebb bizonyítéka a könyv kiváló sikerének. A **HÁZTARTÁSI TANÁCSADÓ** mindenre kiterjedő kalauzosa mellett könnyen és biztosan tájékozódhatik a komplikált háztartásvezetésben tapasztalatlan fiatalasszony, de gyakorlott és kiváló háziasszonyainak is sok újítást fedezhetnek fel benne. A könyv felöleli a háztartás összes tudnivalóit, a bevásárlástól, lakás takarítás, asztalterítésen, vendégek fogadásán, felszolgáláson, tállaláson, étrend korszerű összeállításán keresztül ételreceptekig.

Szentpétery Ágnes: A HÁZTARTÁS MAGASISKOLAJA című kitűnő könyvéből olvasóink közül már sok ezren kaptak a helyes és egészséges táplálkozással kapcsolatban értékes tanácsot, amire nagy szükségük van a háziasszonyoknak a különböző korlátozások miatt. Mert tanít arra az asszonyi tudományra, amit ezzel a gyűjtőszóval háztartás jelölünk meg. Megtálálja benne az olvasó az általalkított főzés mellett különböző ételfélék ismertetését, húskonzervek hentesárak, pék- és más sütemények, hús- és tésztaemlékek készítését, gyümölcsök téli eltartását, konyhatechnikai különlegességek ismertetését.

A fenti hat értékes könyvet tokban 18 pengő kedvezményes árért portómentesen szállítjuk előfizetőinknek. Tekintettel arra, hogy ezt a sorozatot csak korlátozott mennyiségben hoztuk forgalomba, ajánlatos, hogy előfizetőink mielőbb megrendeljék és az árát előre beküldjék, mert a későbbi rendeléseknek esetleg nem állna módunkban eleget tenni. A könyvsorozat küldését utánittél nem vállalhatjuk.

EGYHÁZFEJEDELMEK KARÁCSONYI ÜZENETE

DR. HÁSZ ISTVÁN
RK. TÁBORI PÜSPÖK

A HŐSI NŐ

Mindnyájan érezzük, hogy a mostani kereszties háborúban dől el hazánk-
nak, Európának és az egész világ-
nak a sorsa! Nekünk sem szabad
kimaradni ebből az erőfeszítésből! Mert
a mi életünk és jövőnk is ott dől el a ke-
resztiesvitézek frontján és a mögöttük lévő
fronton — idehaza! A nemzeti erőfeszítés-
ben pedig elől kell járniok a nőknek!
A férfi lelket úgy alkotta meg az Isten,
hogy akarva-akaratlanul is az öntudat
küszöbe fölött és alatt, egyaránt titokzatos
módon a nő viselkedése szerint igazodik.

Ezért jaj annak az embernek és annak
a népnek, amelyik démonok után megy
és lohol. Ingóványba, fertőbe, pusztulásba
rohannak a bárlovagok és bárnépek!

Főléges virág illatozik annak a magasztos
nőnek szívében, aki a betlehemi istállóban,
a jászolbölcső fölé hajolva, isteni Gyer-
mekét csókolgatja és elhagyatottságban,
a nyomorúságban, a dohos alomszalma és
elhagyott istálló homályából boldog mo-
sollyal úgy néz ránk, de különösen drága
nőinkre, mint minden nőnek, de különösen
minden magyar nőnek legcsodálatosabb és
legdiadalmasabb példaképe!

Ha 1943 esztendő kódén át az
örökereji Evangéliumok reflektorfényében
nézzük szépséges arcát — nem úgy, mint
ahogyan Giotto, Massagio, Fra Filippo
Lippi, Perugino, vagy akár Raffaello ecsetje
megörökítette, hanem ahogyan a mi hívő
lelkünk látja: — azonnal felismerjük,
hogy a női léleknek ő az örök példaképe.

A betlehemi Szűzanya lelkének harmó-
niájáról ki tudna méltó éneket zengen?
A betlehemi Szent Szűzanya megnyugvása
és örvendő igénytelensége... ki tudna
Téged méltóképpen érzékelteni? A bet-
lehemi Szent Szűzanya heroizmusa, amellyel
a fájdalmas édesanyaságra vállalkozott
a betlehemi istállótól fel a Golgotáig, ki
tudná ezt a páratlan heroizmust lemásolni?

Csak ti, drága leányok és asszonyok,
ha a baráti és testvéri népek példájára,
velük versenyezve, igyekeztek örömmel
lemondani, örömmel áldozni, örömmel
minél többet odaadni, ha kell s ha a jó
Isten úgy akarja, legdrágább kincseteket
is áldozatul adjátok az Istenért, a Hazáért,
a Jövőért!...

A betlehemi Szűzanya — az
édes és diadalmas hősi karác-
sonyi Nő!

Ilyen karácsonyi nőket kér
ma az élet-halálharc döntő
szakaszára készülő magyar
Hazánk és főléges Istenünk
egyaránt!

Mit feleltek Égnek és Föld-
nek a karácsonyi kérdésére?
Feleletetekben élet van, vagy
halál!...

Dr. Ravasz László
ref. püspök

MEGTESTESÜLÉS

A karácsonyi titkot a Szentírás így
jejezi ki: az Ige testté lőn.
Ezt a gondolatot a Szent Éjszaka
története minden emberi képzeletet
meghaladó bűbájjal és dicsőséggel mondja el.
A Szentháromság második személye mi-
képpen fogant földi életre Szentlélek által
egy szűz asszony testében; mikép hordozta
urát, méhének gyümölcsét Isten aláztos
szolgáló leánya... Jászolbölcsőben hogyan
született meg a Királyok Királya és az
Ura! Ura s hogyan hódoltak előtte
egygyű pástorok, napkeleti bölcsék, jászol-
hoz kötött állatok és az égen hozzágázódó
csillagok. Mindez azért történt, hogy Isten
Igéje: a Gondolat, az Érzés, az Akarat
megtestesüljön.

Ez a történet jelkép és kezesség arra,
hogy Isten a megtestesülést a szellemi világ
törvényévé tette. Megtestesül az igazság, ha
hiszünk benne és megvalljuk. Egyszerre
megjelenik, mint valóság, helyreállított jog-
rend, győzelem a hazugság és ostobaság
felett; megjelenik, mint felszabadító ismeret.

Megtestesülnek az érzések is, ha tisztán
és hűven ápoljuk. Nem lehet az, hogy szer-
etet, jószág, hűség eredménytelen maradjon
a világban; nem lehet, hogy ne legyen jobbá
és szebbé a világ, ha tisztább és nemesebb
az emberi szív. Meg lehet győződve
róla minden nő, hitves és anya,
hogy amilyen mértékben őrzik
meg szívének tisztaságát, sze-
relme hűségét, erkölcsi ízlésé-
nek finomságát és előkelősé-
gét, azon mértékben nemesedik
át körülötte a világ, lesz boldo-
gabb a családi élete, békésebb és vidámabb
a magányossága és az öregsége.

Megtestesülnek a remények, ha nem kétel-
kedünk, ha állhatatosan valljuk, ha soha
fel nem adjuk. Semmire sincs nagyobb
szüksége a rossz világnak, mint arra, hogy
minél több tiszta és erős szív-
ben élő reménység lobogjon
egy jobb világ után. Lobogjon ez a remény
akkor is, ha értelmetlennek, képtelennek
látszik, ha minden ellene szól és kineveti
a világ; dacosan, állhatatosan csak azért is
reménykedjenek a lelkek egy jobb és tisztább
világban. Ebből a reménységből erednek az
imádságok, a profécikák, a vérig való bizonyosá-
g-
télék.

Az igazságoknak, az érzéseknek, Isten
ígéreteinek megtestesülése rajtunk át épül
bele a mába és a holnapba. Minden emberi
élet tulajdonképpen út és mód arra, hogy
örökkévaló igazságok, nemes érzések és boldog
reménységek testesüljenek meg és váljanak
élő valósággá. A karácsony legnagyobb tanít-
ása pedig az, hogy csak az az élet érdemes
élni, amelyben Isten gondolatai, az Isten
tapasztaló érzések és az Isten ígéretei tes-
tesülnek meg velünk és általunk.

DR. RAFFAY SÁNDOR
EV. PÜSPÖK

JÉZUS, A MEGTARTÓ

Sötét éjjel nehéz homályát váratlan
ragyogó égi fény hasítottá át és
nappali fénybe borította az egész
világot. Megnyílt az ég s angyal-
sereg szózata zendült: Megszületett nektek
a Megtartó, aki az Úr Krisztus!

Ez volt az első karácsonyi üzenet.
Azóta sok ezerszer megisméltődött már.
Ez az üzenet ma is hangzik hozzánk az
égből. Üzenet az égből Isten kegyelméről:
Megszületett a Megtartó.

Ma is sötét éjjel borul a földre s a föld
emberére. Sötétben botorkálunk és nem
tudjuk, mire virradunk. Csak azt tudjuk,
hogy nem látunk tisztán semmiben. Ke-
ressük a vezérlő szövetéket.

De ma is felhangzik az égi üzenet
Megszületett nektek a Megtartó. Nincs és
nem is lehet más, akiben kellene megtar-
tatnunk, mint az ég küldöttjében, az
Isten megszületett Fiában, a Jézus Krisztus-
ban. Őt kell feltalálnunk, mint ahogy a
pástorok feltalálták. Benne kell meg-
nyugodnunk, mint ahogy a pástorok is
benne nyugodtak meg. Mert ő a megtartója
ennek az önmagát pusztító világnak.
Nem az esetleg diadalmaszkodó egyik vagy
más harcoló fél fogja megadni a világnak
az óhajtott bekecséget és a jobb jövődőt,
hanem egyedül az Úr Jézus Krisztus.
Az lesz majd az igazi győztes, akiben
a győzelem óráján az Úr Jézus Krisztus
könyörülő lelke és boldogságot teremtő
szíve nyilvánkozik meg.

Ő a Megtartója az élet nehézségeivel
küzdő embernek is, mert egyedül ő adja
meg a léleknek azt a keménységét, hűségét
és megállását, ami nélkül az élet terheit
békességgel elviselni nem lehet.

Ő a Megtartója a családi élet boldo-
ságának is, mert a Krisztus jóságos szívé-
nek szeretete nélkül sem egyéni, sem csa-
ládi boldogság nem virulhat a földön.

Ő a Megtartója népeknek, nemzeteknek,
egymást felváltó nemzedékeknek és minden
egy embernek egyaránt, mert egyedül ő
az Út, az Igazság és az Élet és senki
sem mehet az Atyához, ha nem ő általa.

A Megtartóról szóló szent
és vigasztaló karácsonyi üze-
netet elsősorban a magyar
nőknek kell meghallaniok, megérteniök és szívükbe zá-
rniok, mert bizony mondom,
hogy magyar nemzetünknek
a megtartója ezer év óta a
Jézusban gyökerező kereszt-
tyén hit volt és ez lesz meg-
tartója, ha Isten éltet, a má-
sodik ezredéven át is. Ezt a
hitet pedig a magyar nők-
nek kell átszármasztatniok
nemzedékről nemzedékre.

Kevesen tudják, hogy a karácsony ünnepe korántsem olyan régi keletű, mint maga a kereszténység. A karácsonyt csak 1223-ban, tehát a Megváltó születése után tizenkét évszázaddal kezdték ünnepelni. Az első ember, aki a karácsonyt megünnepelte: Assisi Szent Ferenc volt.

Assisi Szent Ferenc az olaszországi Greccio városka mellett, egy sziklabarlangban szent misét mondott 1223 december 24-én, éjjel. A barlangban kicsi jászolt helyezt el, kibélelte illatos szénával s ezt oltárrá magasztosította.

A legenda szerint Szent Ferenc fáklyákat gyűjtött a jászol köré és áhítattal imádkozni kezdett. A fáklyák egyszere kialudtak s koromsötét lett. Kevés idő múlva fény sugar világította meg az oltárra magasztosított jászlat s a barlangban imádkozó kis csapat fogadalmat tett az Úr Jézus születésének megünneplésére. Assisi Szent Ferenc megbüvölve áldotta meg a kis csapatot, mire a jászolt megvilágító fény sugar eltűnt s ismét sötét lett. Újra megnyújtották a fáklyákat s ez volt a világ legelső karácsonyünnep.

Ennek megfelelően a középkorban szokásban volt, hogy karácsonykor jászolt állítottak fel az ünneplők, nem pedig karácsonyfát, ahogy nálunk szokás. A karácsonyi jászlatok viaszfigurákkal, díszítésekkel halmozták el, később mindenféle művészi faragványokkal, azután a három szent király alakjával vették körül. Magyar szempontból különösen érdekes, hogy a középkorban a világ kereszténysége meggyőződéssel hitte, hogy a napkeleti bölcsek, a három szent király, annak a népnek voltak vezérei, melyet turáninak neveznek és a karácsonyi jászlat mellé állított napkeleti bölcseket a leghíresebb festők, szobrászok is ősmagyar viseletben ábrázolták, mert abban az időben Európában a turáni fajt csak a magyarok képviselték. Európában, sőt amerikai múzeumokban található jászolgyűjtemények királyalakjai: Szent István, Szent László és Szent Imre eszményesített képeit viselik.

Assisi Szent Ferencig vezethető vissza a karácsonyi ajándékozás szokása is. Ő volt, aki kijelentette: el kell rendelnie a császárnak, hogy Jézus iránti szeretetből mindenki adjon a madaraknak: szórja el az utcákon a kenyérmorzst, az erdőben fűmagvakat és édes növénymaradványokat, hogy a madaraknak örömet szerezzen. Ezenkívül mindenki, akinek igavonó barma vagy más állatja van: adjon ezeknek karácsony napján bőséges és válogatott takarmányt, a legjobb falatokat, hogy örüljenek az állatok is a nagy napon. Ennek a szent kívánságnak valóban foganatja lett az egész világon úgy, hogy karácsony napján boldog volt nem csak az ember, hanem az állatok, a madarak százezrei is.

A karácsonyfa legendája. — Kedves legenda szöve körül a karácsonyfa keletkezésének misztériumát is. A karácsonyfa felállításának szokása a tizennyolcadik században kezdődött. A legenda szerint egy bájos, fiatal német hercegnő otthagya a szülői házat, hogy kolostorba vonuljon és csak Istennek éljen. Egy fenyőerdőn ment keresztül,

AZ ELŐSŐ KARÁCSONY

IRTA:
Nagy Dániel

azonban üldözőbe vették, már-már úgy volt, hogy egy lovascsapat elfogja, mikor az erdő mélyén apró fenyőágak gyultak ki s a lángocskák jelezték az utat a kétségbeesett leánynak, hogy merre menjen. Mikor így kijutott az erdőből, letört pár szál égő fenyőt s ezeket magával vitte egyik falusi házba, ahol szállást kért. A házban apró gyermekek voltak, körülállták az égő fenyőt és gyönyörködtek abban. A hercegkisasszony, hogy a gyermekek öröme még nagyobb legyen, minden értékét oda rakta a fenyőágak alá, mint a gyermekek ajándékát. Ettől kezdve terjedt el a karácsonyfa-kultusz az egész világon. Eleinte vagy a Jézuska hozta a karácsonyi ajándékokat, vagyis „Christ Kind” a Gyermekjézus. Később aztán eltértek ettől a szokástól a legtöbb helyen, ahol már nem „Christ Kind”, hanem a „Christmann”, vagy még inkább a „Weihnachtsmann”, a Karácsonyember az

ajándékozó. Nálunk a Jézus hozza ma is az ajándékokat, gyermekeknek és felnőtteknek egyaránt.

Érdekes karácsonyi szokások. — A karácsony megünneplésének változatos formáira jellemző, hogy a fenyőág felállításának kultúrája, amilyen gyorsan elterjedt, épp oly gyorsan visszafejlődött.

Az olaszok, például, babér- és olajfalombokkal díszítik fel lakásaikat karácsonyra. A gyarmatokon egy fatörk helyettesíti a karácsonyfát, melyet olajágakkal díszítenek, bort, buzát hiútnak rá és az ünnepi estén tömjénnel füstölik a fatörköt. A skandinávok: fatuskókat visznek haza, ebbe száz és száz parányi lyukat fúrnak, teletüzdellik apró gycsácskákkal s az ünnepi kalácsot felrakják a fatuskóra.

Amerikában hatalmas lámpát akasztanak fel a falra és ráraggatnak a legkülönbözőbb fából készített gyöngy-sorokat, melyek lecsüngnek a földig. A gyöngy-sorok tele vannak tüzdélve mindenféle csecsebecsével és ajándékkal. A tehetősebb helyeken annyi lámpát állítanak fel és annyi gyöngy-sort húznak rá, ahány tagja a családnak van. Éjfélkor nagy figyelem között lesik, hogy melyik lámpán, melyik gyöngy-sorból esik ki egy szemecske. Akinek gyöngyéből ebben az órában kihull egy szem, a következő évben nagy szerencse éri. Skóciában ugyancsak fagyöngy-díszítésű lámpákkal ünnepelnek. Angliában a templomokban állítják fel a hatalmas karácsonyfákat s a gyermekek egész serege hordja alá ajándékait. Minden tehetősebb család gyermeke elviszi a templomba a maga ajándékát, a szegény gyermekek számára. Mikor a szertartás megkezdődik, rengeteg gyermek karácsonyi dalokat énekel orgonaszó mellett, mialatt a lelkész megköszöni az ajándékokat s megáldja a jószívű gyermekeket. Másnap azután kiosztják az ajándékokat. Ez tulajdonképpen nem is osztás, mert a szegény gyermekeknek jogukban áll belenyalábolni a tömegtelen ajándékba s annyit vinni el, amennyit kicsiny kezükben elbírnak. Határtalan ilyenkor a gyermeköröm s a karácsonynak valóban fenkölt hangulatot ad.

A világ karácsonyi szokásai közül kiemelkednek az amerikai áruházak szokásai. A nagy áruházak tizezernyi megbízottja járja be a körzetükbe tartozó városrészeket, ösz-szakállú Mikulásoknak öltözve. Bekopognak minden lakásba és kikérdezik a gyermekeket, mit szeretnének kapni karácsonyi ajándékba? A kívánságokat feljegyzik s néhány órán belül óriási teherautók robnak szét a városban s adják le a kívánt játékszereket, mint az áruházak karácsonyi ajándékait. Ezek persze reklámcélokat szolgálnak, de megszerzik a gyermek karácsonyi örömet, mely kívánságát maga az Úrjézus is kifejezte ebben a mondsában: „Engedjétek hozzám a kisdedekeket” — bizonyára azért, hogy örüljenek. Mert igazán teljes szívűből, csak gyermekek tudnak örülni, felnőttek csak álmodoznak, az első karácsonyról.

Kotzián Katalin műfordítása

ESTI IMA

Irtá: Lulse Hensel (1798—1876)

Fáradtan lepihenek,
Behúnyom a szememet,
De a Te szemed, Atyám,
Ágyam felett nézzen rámi!

Ha napomnak bűne van
Meg ne lássad azt, Uram.
Jézus vére, s kegye, med
Jóvátesszik vétkeimet.

Add, hogy minden rokonom
Tenyeremen nyugodjon.
Kicsiny és nagy emberek
Menedéket nyerjenek.

Engedd, a szív nyugodjék.
Könnyes szem lecsukódjék.
Hold az égen állhasson,
Békélt földet láthasson . . .

ÖT PERC

IRTA: BÓNYI ADORJÁN

A férfi lefelé jött a lépcsőházban. Egyszer valahol, pár évvel ezelőtt, megcsúszott egy lépcsőn, azóta mindig figyelmesen maga elé nézett, ha lépcsőn járt.

A lépcsőház, a hivatal hatalmas, szalpos, márványos lépcsőháza, félhomályos volt, csaknem sötét.

Ugyanakkor egy nő haladt fölfelé a széles lépcsősoron.

Lehajtott fejjel jött, a lépcsőt nézte ő is, nagyon sietett.

A nő befordult fent az első emeleti folyosón, a férfi leért a lépcsőn, áthaladt a széles kapualjon, fogadta a portás köszöntését, kilépett az utcára.

*

A nő sietve ment tovább az elsőemeleti folyosón, nézte közben az ajtószámokat. Tizenkilenc, húsz — nos, ez az, huszonkettő. Így mondta lent a portás: a tanácsos úr szobája a huszonkettes.

Pillanatra még megállt az ajtó előtt. Kéztáskájába nyúlt, szeretne volna elővenni kis tükrét, hogy megnézzze magát, mielőtt belép a tanácsos elé. De úgy sem látta jól a homályos folyosón. Tehát csak az iratot nézte meg, helyén van-e: igen, ott volt a retikülben az összehajtott papírlap, rajta az adatok, minden, amiről a tanácsossal beszélni akar.

Bekopogott, belépett.

Előszobaféle volt. Az íróasztal mellett öreg altiszt állt s iratokat rendezgetett.

— A tanácsos urat keresem — mondta a nő. Különös, mély hangja volt.

Az öregember az iratok felett ránézett:

— Mi tetszik?

— Már mondtam — ismételte a nő: — a tanácsos úrral akarok beszélni.

— A tanácsos úrral most nem lehet beszélni.

— De kérem, én be vagyok jelentve — a nő türelmetlen lett, — a tanácsos úr tud róla, hogy jövők.

Az öreg most udvariasan elfordult az iratoktól, megnézte a látogatót. Valami kis melegség simogatta meg vén szivét, belerebbent a szemé. A nő nagyon szép volt, ezt vén fejjel is megállapította. A hajának olyan tüzes szőke a színe, hogy szinte süit. Bár nem értett hozzá, de meg volt győződve arról, hogy nagyon finom és drága a ruha rajta, pedig egyszerű.

— Sajnálom, kezitcsókolom — mondta az öregember alázatosan. — Sajnálom, instálom. A tanácsos úr már elment.

— Ó, — mondta a nő bosszúsán és karöltőrájára nézett — pedig úgy siettem.

Az öreg mentegetőzve vonagotta vállát és megnézte ő is óráját:

— A tanácsos úr mindig pont fél ket-tőkor megy ebédelni. Igen, éppen öt perce hogy elment.

Öt perc. A nő bosszúsán összecsuksa kéztáskáját. A papírlapra már nem lesz szükség. Soha többé nem lesz szükség, mert ő még egyszer nem jön fel ide. Egészen távol rokon kislány kereste fel, pár napja, kedves, szerény, csinos, okos teremtés és megkérte őt, kinek olyan előkelő ismeretsége van, hogy tegyen valamit az ügyében. A kislány művészettörténész, kitüntetéssel végzett, egyéves kül-

földi stipendiumot pályázott meg. Ő megígérte, utána jár. Volt egy jóbarátja, egy másik minisztériumban. Az nyomban beszélt a tanácsossal, ebben a minisztériumban s közölte a választ: a tanácsos másnap délelőtt várja őt. A jóbarát még hozzátette:

— Nem szívesen eresztem magukat össze. Tudom ugyan, hogy maga milyen mesebeli fölénytel kezeli a férfiakat és ehhez meg is van a joga, mert maga a legérdekesebb nők egyike a világon. De a tanácsos — no majd meglátja, ő meg a legérdekesebb férfiak egyike a világon. Az a férfi, aki még magához is méltó volna. Nőtlen.

Ő akkor nevetett ezen. Nem sokat adott a férfiak egymásról való véleményére. A férfiakhoz csak nők értenek, csak ők tudják megmérni őket. A jóbarát figyelmeztetése csöppet sem izgatta vagy feszélyezte. Csak a kislány kedvéért szánta el magát erre a látogatásra.

Most mindez eszébe jutott.

— No mindegy. Hát akkor elkéstem — szólt, bölintott és kiment. Majd szólni fog a jóbarátjának, intézze el ő a dolgot a tanácsossal.

Ma különben is nyugtalan volt! A bíró várja őt két óraker egy belvárosi étteremben. A bíró jó ember. Híres vadász, Afrika-köböröl. Szellemi szintje sokkal alacsonyabb, mint az övé. De rendkívül gazdag. És elolvad a szerelemtől, ha csak ránéz. Az a sovány, sötétarcú ember, aki órák hosszat ült a dsungelben, hogy végül farkasszemet nézzen palami vaddalattal, amelyet leteríthet, egyszerűen megsemmisült, ha ő farkasszemet nézett vele. Szereti ezt az embert? Ezt a kérdést nem most, sem soha fel nem veti magában. Egészen felesleges. Első férje évekkal ezelőtt hirtelen, fiatalon meghalt. Első férjét szerette, nem lángolón és eszeveszette, de megbecsüléssel, türelemmel, tisztességesen. Azóta rengeteg férfi próbálta meghódítani. De egyik sem tudta fellobbantani benne a szerelemnek azt az észveszejtő lángját, amely az élet tüzhelyét, haláláig, el nem hamvadó tüllel és rielegességgel fűthetné át. S már fáradt volt. És nagyon egyedül volt.

A bíró várta az étteremben.

Ebéd végén, fekekávész közben, dagoga és alázatosan megkérte a kezét.

Ő sóhajtott, kicsit hallgatott s aztán azt mondta: jó.

*

A tanácsos egyforma, nyugodt, gyors léptekkel ment. Szép egyenes testtartása volt. Egy ősz hajszála nem volt. Fiatalos arcán mély értelmesség. Szemében nyugalom, jószág, melegség. Több volt, mint férftas: ember volt.

Míg az autobuszmegálló felé haladt, azal gondolattal játszott, hogy ha a Buda felől jövő autobusz érkezik be előbb, akkor a jöszefutcai kiskocsmába megy ebédelni, ha pedig a Buda felé menő autobusz az első, akkor mégis átmegy ebédre a kegyelmesekhez.

De még egyik autobusz sem volt bent az állomáson.

Nézegette addig a kirakatokat. Emítt egy híres fényképész képei. Nők. Ez itt érdekes arc, középen. Keskenyarcú nő, rendes orra, szája van, a szemé igen szép. Nagy, nyugtalan és nyugtalanító szem. A haja székesbarna lehet, különös tüzes fénye van a hajának. Lány? Inkább asszonynak látszik.

A tanácsos összehúzott szemmel nézte a képet. Ez az a fajta nő, igen ez volna az, amelyik...

Az autobusz befutott, ő gyorsan felszállt. Az autobusz Budára ment.

Tehát a kegyelmeseknél fog mégis ebédelni. No, hiszen tréfa volt ez az autobusz-ötlet, mindenesetre elment volna a kegyelmesék ebédjére, ha már meghívták s ő nem mondott le. Nem lesz ott sokáig, délután négykor elöadása van az egyetemen. Kinézett az ablakon, elmosolyodott: bizonyára megint zsírfolt lesz az előadóterem, bámulatos, mennyire szeretik a hallgatói. Talán nincs még egy magántanár, akinek annyi hallgatója volna, mint neki. Maga is úgy érzi, jó előadó, s ez az ő külön kis becses világa, a padosorral telt terem, a lázasan figyelő ifjú arccokkal. A másik, a kincsekkel és emlékekkel teli világ, mindenféle, határokon és tengereken is túl, az is az övé, annyi részét bejárta már.

A kegyelmesék? Feltűnően szívesen látják őt. A lányok miatt? Természetesen. Kerekded lány, kis babatípus. Mintha selyemből és bársonyból volna az egész terem. Nem éppen egyéniség, amolyan szelíd, nevetgélő és nyafogó jólélek. Elkényeztettek, s most ő szeretne valakit kényeztetni egy életen át. A tekintetéből ezt érzi, hogy ő ez a valaki, akit a kegyelmes kisasszony élethossziglan kényeztetni szeretne. Neki ugyan egészen más elképzelése van az igazi nőről. De az is tény, ha ezzel az igazi nővel eddig még nem találkozott.

A Dunát nézte, melyen most áthaladtak. Nagyjelentőségű lenne a kegyelmesekkel a rokoni kapcsolat. Igen nagy befolyású emberek. Rendkívüli egyetemi tanár, sőt majd nyilvános rendes tanár lehetne. A hivatalban mihamar osztályfőnök, aztán nemsokára államtitkár. Esetleg — no igen — később esetleg miniszter.

Megrázkódott. Csúnya számítások ezek. Nem méltók hozzá. De mégis — számot kell vetni a dolgokkal. Észszerűlen volna, ha mindezt nem vette volna észre a kegyelmes úrék célozgatásaiból és finom sejtéseiből.

Természetesen, mindennek semmi köze ahhoz, amit a lány iránt érez. Szereti? Hát — amúgy nyugodt, komoly férftómódra vonzódik hozzá valamelyest. Mintha egy kellemesen duruzsoló kályha mellé ülne be, a hideg magánosságából betérve. Lessan elmúlik már az idő fölötte, élettársról kell gondoskodni. Ez a lány bizonyára hűséges, hálás élettárs lenne. Erről van szó.

A kegyelmesék igen szívélyesen fogadták. Az ebéd kitűnő volt. Ebéd vége felé a lány keze az asztal alatt véletlenül hozzá ért az ő kezéhez. Ő megfogta, tenyerébe vette, enyhén megszorította a lánykezet. Ott tartotta magánál. A kéz szinte pihegett, mint egy ijedt, boldog galamb. Látta, hogy a kegyelmes úr és a mama észrevették a dolgot: lopva egymásra mosolyogtak.

Ő csendesen bölintott, magamagának. Aztán mosolyogva a lányra nézett.

*

A nő, aki a minisztériumban felfelé ment a lépcsőn, s a férfi, aki lefelé haladt, egymásnak voltak rendeltetve.

De öt percen múlt, s nem találkoztak. Elmentek egymás mellett.

„...HA MÁR PEST, LEGYEN BUDA!...“
BESZÉLGETÉS NYÍRÓ JÓZSEFFEL
 új regényéről, filmről, színházról,
 erdélyi barangolásokról

tonkint felváltva hárman. S hát volt-e román miniszterelnök, akivel én nem csináltam interjút? ... Anélkül, hogy egy szót is tudtam volna románul...

Kicsit félek is feltenni az örök kérdést: *min dolgozik?* Félek, azt csípi felém, hunyorítva, amit *Martialis*, a nagy latin szüföldő mondott egy akkori riporternek:

Bárhol találsz meg, a népből kiválsz, S ezt kérdezed azonnal: „Mit csinálsz?” Egy órában vagy tízszer így kiáltsz. Nyilván, mivel te semmit se csinálsz...

De hiába kapom el a fejemet a válasz elől, csak szomorú beletörődéssel feleli:

— Ötezeréves kérdés. Minden interjú így kezdődik. Hát legyen. Egy szörványregényen dolgozom, „*Néma küzdelem*” címmel az *elrománosodott erdélyi magyarság problémáját akarom megírni. Ismerek román napszámásokat, akiknek a nagyapja magyar atyán volt. S elődei ősi nemesi sírboltban nyugszanak. Sokáig voltam szörvány-pap, hatvan filiálisom volt, hatszáz magyar hívővel, nyolcvan ezer román tengerében.*

— Történelmi regénynek szánja?
 — Nem. A század elején játszódik a cselekmény, természetesen vannak benne írói visszamutatások.

— Ezen kívül? Film? Színpad?

— A film fejlődésképes művészet, de végleges formáját még nem érte el. Az író számára van egy elrettentő tulajdonsága: *szezonárú*. Az író igyekszik itt is mélyet és nagyot adni, időt tölt vele, élményeit adja bele s mi az eredmény? Kérészt életű kis szezontermék marad, mely úgy eltűnik, mint a nyári eső. *Semmi maradandót nem alkot az író a filmmel.* Ha az író csinál filmet, keresi az új művészi lehetőségeket. Ez az egyedül becsület. De itt meg összeütközik a producerrel, akinek pénze a fontos s a közvetlen siker. Pedig itt egy nagy tévedés rejtőzik. En ismerem az egyszerű embereket. Megvan a természetes esztétikai érzékük s *nagyobb kritikusok, mint az intellektuális réteg. Nem igaz, hogy selejtes produkciókat szeret csupán.* A film nem jó üzlet az író számára. Egy jó-sikerű könyvön többet keres, mint egy filmen. Mert a film szezoncikk, jön s elmegy. A könyv a piacon marad később is és folyamatosan kamatozik.

— Akkor hát marad a színpad itt mire készül?

— Semmire. A készülő regény minden érdeklődésemet betölti most. A szezon második felében színpadra kerül a „*Székely Ballada*”, mellyel mint a *Julia Szép leány* leszármazottjával, teherautón jártuk be valamikor a székely falvakat. Szegény *Harsányi Zsolt* ásta elő a feledésből. Szép volt az a kis karaván, amivel a Székelyföldet jártuk, mint a vándorszínészek... Csupa műkedvelő, iparos, földművelő, önként vállalkozó. A zenét *Keresztes Károly* székelyföldi ügyvéd és zeneszerző csinálta, *Haász F. Rezső* tanította be, az előadást meg *Révay György*. S olyan rendezőfele meg én magam voltam. Hát most igazi színészekkel is viszontlátom.

Hogy a tervek felől így tisztába jutot-

tunk. nekikészülődöm a távozásnak Hanem *Nyíró József* is épp a városba indul s így olyan *Bae-deckerrel* villamosozom végig Pestet, hogy keresni kell különbet. Ahogy a 44-essel végigsuhanunk Buda-

gyöngye alatt, magyarázza a táj szépségeit s nevezetességeit. Hegyeket említ, meg utcákat, arrafelé lakó közéleti előkelőségeket. Ugy ismeri a fővárost, mintha nem is a Hargitát barangolta volna végig *Uz Bencével*, hanem a Sváb-hegyet. En csak hallgatom és szegyenkezik bennem a pesti lakos.

— Ugy kell azt csinálni, — magyarázza, — az ember jöjjön tisztába a környezettel. Akárhová vetődtem életemben, első dolgom az volt, hogy térkép nélkül végigbarangoltam a várost. Berlinben nyolc órát kóborogtam az elsőtétített utcákon, míg hazataláltam. De nem mentem rendőrhöz tudakozódn. Bennem is marad az, amit láttam, sose felejttem el!

S ahogy a barangolásnál tartunk, folyni kezd a szó az íróból. Erdély, meg a székelyek. Meg a havasi utak, ahol olyan tüdővésztes formájú pesti autók nem is mozdulhatnak.

— Még a román világban olyan rossz utak voltak arrafelé, hogy ha nem akartam beragadni, el se indultam túrakocsi nélkül. Volt egy hatalmas amerikai kocsim, az úgy falta a kilométereket, mint más a túrósgombócot. Mostanában, nemrégén aztán eladtam, mert igen jó étvágya volt benzinen, olajban. Ki győzi azt benzinjeggyel? De azért, ha a kolozsvári utcán megpillantom, ahogy egy kávéház előtt vesztegel, *elszorul a szívem, odamegyek, megsimogatom.* Hogy meg lehet szeretni egy gépet... Na, mihelyt lehet, újra nekikezdek a barangolásnak. Az a szép! Csak mentünk a hegyek közt s ahol megéheztünk, tüzet tettünk, szalonát sütöttünk s úgy mentünk tovább, mint a király. *Nem is tudnék én állandóan Pesten élni...*

Kinéz a villamos ablakán, most búcsúzik *Budagyöngye* s befordulunk a bérházas, füstös Budába. Búcsúzól meg annyit mond:

— Nem is. Nem lakkék én Pesten! De ha már Pest, — *legyen Buda!*...

PAPP ANTAL

Van abban valami különös: Pesten interjúvolni meg *Nyíró Józsefet*, akinek neve annyira egybeforrt az illatos és zöld fenyvesekkel, ezerveszélyű és ezerhumorú székely havasokkal. A *Kántor Urat* keresem, a joviális havasi medvét az udvaron, ahogy a lépcsőház felé ballagok s a házmesterben *Uz Bencét* gyanítom. Sajnos, egy budai bérvilla első emeletén vagyunk s itt efféle csodák nem igen adódnak.

Hogy így minden éghajlatnak megvannak a maga örömei, nézgelődni kezdék. A könyvespolcon hátratólt könyvek s előttük székely faragások, szaruból kiügyeskedett karperecek, miniatűr festéssel, somogyi pásztorokúrt (eredeti kalapzsírral festve) s lám, ihol-e, mégis itt van a *Kántor Ur*, medgyesi üvegblöntve, s amott székelyes dohányszőkecsészlet, korondi aragonitból faragva.

A falon portré, egy tanulatlan székely művész remek alkotása, másfélmázsás hölényszobor az ablak előtti állványon, *Andrássy-Kurta János* műve. Egy kicsi darab Erdély azért szorult ebbe a radiátoros, villanyvasalós budapesti lakásba. S a ház hátmögött kis fenyveserdő — gondolom, ez a *vendégszoba*, ha *Kántor Ur*, vagy valaki más ismerős Pestre látogatna, hálóvendégnek, — hanem a ház háttáfordít az erdőnek s Pest felé néz, az Országház felé. Példázza, hogy a havasok közül jött az író, aki benne lakik, de most az egész ország gondját viseli.

— Az ám, képviselő. Milyen képviselő válik egy íróból s milyen író egy képviselőből?

— Igen jó. Nem is tudok jobb párosítást találni. Mert a képviselőség először is függetlenséggel jár. Addig újságot írtam, egy héten öt napom arra ment. Pedig az írónak első mégis a könyv. Most hát van időm arra is. Másodszer meg: a képviselőség azzal jár, hogy ügyes-bajos dolgokkal, emberi kis panaszokkal és nagy fájdalommal szorongatják az embert a kerületéből. Még sokkal jobban, mint azelőtt: kitarú előttem az emberi nyomorúság, esettség és elhagyatottság. Nagy dráma perog előttem. S a képviselő is nyer abból, hogy író bujt belé. Lám, az író jobban és szívvel látja, mi a hiba, hol a baj? Egyszóval a *legjobb kettős: író-képviselőnek lenni.*

Nézi a jegyzetfüzetemet s azt mondja: — Nem mindig engem interjúvoltak ám! Voltam én is riporter. Hajaj! Mikor ott ültünk hárman a szerkesztőségi szobában s rágtuk egymás tollát. Nincs riport. Aztán úgy diktáltuk egybe, monda-

A tökéletes férfi

IRTA: Baróti Géza

Iren december közepén érkezett a sportszállóba. Három napja havazott s a szán a havas erdőben kapaszkodott a csúcs felé, ahol a szálló szürkélte balzalt oromfalával, mint egy erődítmény. Erkélyén, az üvegfalak és vastag takarók védelmében lusta asszonyok heverték a napsütésben, amely idefenn éies volt és tiszta, mint valami sárgás krisztályfény. Alatta fehéren porzott a völgy, mert a makacs hölgyek sitalpakon lesiklottak a fák közé és felverték a szűz csendet szuszogással, a talpak sikamló hangjával s kiáltozással. Néha ki is bukkant a fehér subában örökké fenylő közt a csapat, amint libasorban csörtetett Péter után. A férfi rezes, izzadt képe virított a fehér tájban.

Iren megsemmelte a tájat s elégedetten bölintott. Dére már maga is nadrágot öltött s vastag, kötött szvettert. Az étterem gőzepte ablakait kinyitottak erre a pár órára s szabadon ömlött be a hó tiszta, üdítő szaga. Irent asztalhoz vezették, ahol körülményesen foglalt helyet s előbb megmutatta magát a társaságnak profilból és szemben is, meglebegtette előttük apró, formás alakját.

A bemutató után leült és szemügyre vette a szálló férfit. A vizsgálat eredménye lesújtó volt, mert a szállóban alig akadott férfi. Egy öreg professzort fedezett fel, aki aszaltszilva fején neveléses kék sapkát viselt az asztalnál is, egy álmos, sápadt, zöldszínű alakot, aki igyekezett ürügyeknek kijátszani magát. Végül egy kölyköt talált, aki az anyjával ebédel és éhesen szúrta magába a levest. Silány választék volt, de szerencsére ebben a pillanatban belépett Péter.

Pétert a szálló szerződtette sitanárnak, de ezt meg se kellett senkinek se mondani. Kétnémetes óriás volt, igazi emberi mackó. Az ő rezes arcéle villogott a fák alatt, amikor utat tört a vállalkozó szellemű amazonoknak. Kockás sportkabátjából kidagadtak roppant izmai, bakancsa kopogott, a skandináv fejről úgy ordított a butaság, mint egy hangos és durva plakát hirdása. Egyébként csinos férfi volt.

Péter otromba udvariassággal körülköszönt s amikor megpillantotta az új vendéget, elébe lépett és bemutatkozott. Akkora tenyere volt, mint egy falapát, amellyel a havat hanyattkelt el a szálló sétaútjáról. Iren ránevetett híres, kábító kacagásával, amelyről egyszer egy fáradt sebészorvos azt mondta, hogy könnyebb műtét előtt narkotizálni lehetne vele a betegeket. Péter Iren asztalánál ette meg az ebédet, amelyet a konyhafőnök három emberre méretezett. Ebéd után együtt feketéztek a hallban, később együtt sétáltak.

Estére kitört a flört.

Péter bambán, ragyogó képpel lődörgött Iren után a bárban s a füstben úgy tűnt fel, mint egy kísértet, akinek borélytányér van a feje helyén. Iren a hivatásos táncossal fogott. Aztán felkérte Péter.

A társaság felszisszent.

Nemcsak rabszolgájakat féltették, egyszerűen felháborította a hölgyeket, hogy Iren betoppant roppant szvetterkészetével, mesterséges puritánságával s elragadta tőlük az egyetlen használható férfit. A csöpp asztaloknál cigaretta és konyak mellett megindult a tervszerű hadjárat Iren ellen. Valaki látta a képét egy színházi lapban s emlékezett a nevére. Egy nap alatt kinyomozták a nevét s ugyanezen a napon valakinek eszébe jutott, hogy ismeri az urát. Ez a hölgy felnevetett:

— Szemtelenség, amit művel. Tudjátok milyen ura van?...

Tökéletes ember... Tökéletes!...

Ezt azonban nem értették. A jól informált hölgy ugyanis előadta, hogy Brunó, aki Iren férje volt, olyan szép ember, mint egy Apolló, gazdag, híres, fiatal, jómodorú, udvarias és bíbezi. Ez csak olaj volt a tüzre. Iren már valóban szemérmetlen nyíltsággal busagatta a sitanárt, aki szemérmes, kisfiús szégyenkezéssel túrta, hogy Iren felágaskodjék s megigazítsa a sálját. Erre semmi szükség se volt, mert a sitanár fizikuma a sarki vihart is kibirta.

Türhetetlen szerelem volt.

Nem is túrték soká. Három nap múlva az ellenfelek támadásba mentek át s táviratban értesítették Brunót arról, hogy felesége mit művel a faragatlan havasi profi oldalán. Amikor a szálló titkára cinkosi mosollyal letette a kagylót, megkönnyebbült szívvel osontak ki az irodából s gögösen néztek Irenre, aki épp valami tablettát szedett Péterrel meghűlés ellen.

*

Brunó, másnap érkezett.

Az egész szálló izgatottan várta, csupán Iren nem sejtette,

hogy nyakára csodították az urát, akitől az hírlett, hogy tökéletes férfi. Mindenki lefujta a kirándulást s így Iren kettesben indult neki Péterrel a csúcsnak. Brunó ezalatt befutott. Már érkezésével meghódította a szállót. Saját sportautójával érkezett s áttörte a hóbarrikádokat, amelyek eltorlaszolták a fél vármegyét s berobogott gőzölgő hűtővel, hangos dudaszóval, hetyke vadászkalapban, fess bundában, kiugrott a kocsiból s körülnézett. A napozóerkélyről minden szem feléje fordult a vastag, zöld szemüvegke alól s az érzékenyekbe félszisszentek. Brunó valóban úgy tetszett, hogy tökéletes férfi. Vállas volt s karcsú, nem olyan medveszerű, mint Péter. Ruhái nem rikoltottak s cipője az ipar költeménye volt. Kissé pislogott a vad, szikrázó napsütésben, azután bement a szállóba. Irent a hallban várta egy pohár konyak mellett s pipáját szivogatta. Most alaposan szemügyre vehették, megcsodálták s megállapították, hogy a hírek nem túlzottak.

Brunó tökéletes férfi.

Szép, férfias arca volt, mint egy moziszinésznek, ápolatlan levendulaszag keringett körülötte s pipájának nemes, fanyar büze. Frissen beretválkozott, de a bőre azért feszes és érdes volt, kissé barna s a szája nagy, vidám, ragadozó száj. Az asszony, aki az összeesküvést szötte, megszóította s hamosan kiderítették, hogy honnan ismerik egymást.

— A feleségét várja? — kérdezte a szép összeesküvő, — elment a sitanárral túrara... Kettesben...

— Igen? — nevetett Brunó, — remek idejük van...

Ez nem tetszett nekik.

Vak ez az ember, vagy ostobának teszi magát? Ezt azonban nem dönthették el, mert Brunó gyanútlan volt, mint egy angyal, magabiztos és fölényes. A délelőtti bridsen nyugodtan és elegánsan, merész és szellemes játékkal mindent elnyert. Tálalás előtt sétált egy keveset az új ismerősökkel s akkor derült ki, hogy ragyogó csevegő. Tele volt finom pesti pletykával, derűs történetekkel és pikáns célzásokkal. Elbűvölte a közönséget, amely magában bosszút esküdött Iren ellen. Máglyára küldték volna legszívesebben az asszonyt, aki megcsalt egy ilyen férfit, mint Brunó.

Délután aztán kitört a harc.

*

Brunó délután biliárdozott Péterrel, akihez feltűnően barátságos volt s elverte rajta a port. Este a bárban úgy táncolt, hogy Péter esetlen cammogása elfakult emellett a tűndöklő sima táncstudás mellett, később pedig zongorázott s kellemesen énekel. A hölgyek ájultan imádták az első huszonnégy óra után, csak Iren udvarolt makacsul a sértett vadembernek, akinek vörösebb lett a képe s nehezkesebb a járása. Dühítette, hogy ez a civil így lesöpörte a pályáról. Már csak Irenben bízott s másnap reggel kihívta Brunót egy lesiklásra. Nyílt kihívás volt.

A szálló fölött álltak fel a küzdelemre, nehéz és ravasz pályán, amelynek Péter minden hajlatát ismerte. Aljasul mesterkedett, mert már a mesterségében se bízott. A titkár pisztolya eldőrdült s a két férfi susterő sebességgel zuhant alá a meredek oldalon. A szálló némán figyelte a küzdelmet. A kisebb lejtőig Péter vezetett, ott azonban irtózatossá vált. Elvesztette az uralmát idegei fölött s ezen a könnyű, veszélytelen ponton majdnem kitörte a nyakát. Brunó könnyedén visszakanyarodott, segítette neki feltápászkodni s felkísérte a szállóig. Arcán szemérmes büszkeség ragyogott s hűvösen elbűcsűzött feleségétől, aki könyökig jódosan a tanár horzsolásait kezelte.

Bűcsűzése már nem volt ünneplés.

Egy kicsit elfanyalodtak a győzelemben, kihívó mosolyán és undok biztonságán. Valaki felfedezte, hogy nagy füle van és fogal feketék a pipától. Brunó zavartan látta, hogy elvesztette népszerűségét s bosszúsán kocsijába ült. A méltóságos asszony, aki itt lakott s mindenkinek megmondta véleményét és a fülebe sügta:

— Fiatalember, ha meg akarja tartani a feleségét, ne legyen ilyen útálatosan tökéletes. Ez unalmas. Legyen néha beteg, például most hazulról táviratozzon egy kiadósnak influenzát! Ért engem?

Brunó gúnyosan bölintott, belépett a gázba s egy merész, életveszélyes kanyarral elszárgult. Javíthatatlan volt.

MEGIN DULTAN

Bajor Gizi: Gyermekkoromban gazdag és pompás karácsonyaim voltak. De mire a Nemzeti Színházhoz kerültem, apám tönkrement és roskadozó karácsonyfa helyett sovány, kopott kis fa állt a szoba közepén. Ajándékot nem kaptam, csak tisztelőim halmoztak el virággal meg cukorkával. (Abban az időben még nem libával, sonkával, meg füstölt szalonnával kápráztatták el a fiatal színésznőt!) Szegények voltunk, de jókedvűek, az ünnepnapokon jóformán egyebet se ettünk, mint gerbeaud-t. Jobb híján kutyámat is az ajándékgerbeaudval tömtem, úgy, hogy szegény gerbeaud-mérgezésben mult ki! Ez volt első színész-karácsonyom!

Páger Antal: Életem legboldogabb karácsonya az volt, amikor gyermekkoromban a konyha tűzhelye mellett melengtetett leándertfát neveztek ki karácsonyfának. Szüleimnek nem tellett arra, hogy igazít legyenek. Ahhoz, hogy megbecsüljem mai életformámat, ilyen élményeken kellett keresztül mennem. A magam erejéből jutottam idáig. Ma elnézem gyerekeimet, ahogy a mennyezetig érő csillogó, szikrázó, pompás fa alatt tündéri játékokkal játszanak. En is boldog gyerek voltam, ők is azok. Azt hiszem, a gyerekek mindvégig: a gyerek mindig boldog.

Honthy Hanna: Kislány koromban anyám egyszer szekrényének a zárjában felejtette a kulcsot. Ez olyan szenzáció volt számomra, hogy elcsodálkoztam és kinyitottam a szekrény ajtaját. Majd elhültem, annyi játékot láttam ott. Valahogy megéreztem, hogy ezeket a Jézuska rakta oda. Rettenősen megijedtem, azt hittem, nagy bünt követtem el azzal, hogy ezeket megéreztem. Karácsonykor egy kicsit megnyugodtam, amikor a fa alatt ott láttam az ajándékokat: Jézuska megbocsátott. De azért évekig gyötört a büntudat. Azóta nem merek karácsony előtt körülnézni a lakásban és óvakodom attól, hogy az orromat más szekrényébe, vagy fiókjába beleüssöm.

Jávor Pál: Kezdő színészkoromban nagyon szegény voltam. Jóemberek jóvoltából mindennap másnál ebédeltem. Gazdag és kitűnő emberek láttak vendégül. Amikor karácsony közelgett, mindenhol egy jókora darab beiglivel ajándékoztak meg. Ilyenkor rengeteg beiglit gyűjtöttem össze, olyan sokat, hogy hetekig sem tudtam elfogyasztani. A beiglik kiszáradtak és szétmorzsolódtak. Zacsokba tettem és zsebrevágtam a morzsákat. Amikor nagyon megéheztem, akkor kivettem egy csomót és a tenyeremből ettem a törmelékét. Úgy megcsömöröltem akkor a beiglitől, hogy ma is kimegyek a szobából, amikor az asztalra kerül...

Lázár Mária: Szégyellem kimondani: karácsony előtt mindig betegesen érzékeny vagyok. Amin máskor keresztülsiklom, az karácsonyra mélyen megebezem. A legkisebb rossz is úgy földül, hogy halálom csapásnak érzem. Azt hiszem, ezzel bünhődöm egyik gyermekkori vétkeimért. A kulcslyukon keresztül egyszer meglestem, hogy anyám és felnőtt testvéreim a karácsonyfát díszítik. Utána a szent estén keservesen zokogtam, senki sem tudta, miért. Istenem! Igérem neked, hogy soha többé nem nézek át a kulcslyukon. Mert ez a boldogságnak egyik titka.

Pataky Kálmán: Evekkel ezelőtt Rio de Janeiróban vendégszerepelttem, ott töltöttem a karácsonyt is. December 24-én pokoli hőség volt. És én ezen a napon kétségbeesetten és lóhalálában karácsonyfa után kutattam. Felhajsoltam az egész várost, hogy legalább egy kis fenyőágat kapjak valahol. Hiába kutattam, a karácsonyfát csak hírből ismerték Rióban. Egyik dűsgazdag barátom karácsony estén fantasztikus fekete orchideával lepett meg. Levelet mellékelte hozzá: »Karácsonyfát nem tudtam szerezni, de akassz az orchideára egy gyertyát és ékesítsd fel képzeleted minden pompájával.« Bámultam a gyönyörű virágot, hiába minden, nincs karácsonyfám. Ez volt a legszomorúbb karácsonyom.

Szörényi Éva: A múlt évben volt a legszebb karácsonyom. Akkor kaptam meg a Sellő szerepét és az uram megajándékozott az Ember Tragédiája előadásának hanglemezeivel. Egész este a lemezeket játszottam és közben arról ábrándoztam, hogy a kö vetkező karácsony még ennél is szebb lesz: kisfiam lesz és ő is látja majd a karácsonyfát. Ebben az évben ez az álmom is valórávált.

GONDOLUNK RÁ VISSZA...

Tóhész Anna: Amióta drága édesanyám meghalt, karácsony estére nem fogadok el meghívást. Bokonaim, barátaim és kollégáim egyre unszolnak: »Anikó, ne töltsd egyedül a szent estét, gyere el hozzánk.« De én otthon maradok. Gyönyörűen megterítem az asztalt, kristályokat és ezüstöt rakok fel. Meggyújtom kis karácsonyfám gyertyáit és az édesanyámra gondolok. Ne higye senki, hogy ilyenkor egyedül vagyok: karácsonyeste az édesanyám is velem van...

Muráti Lili: Első színészkarácsonyom nagyon szomorúan indult. A karácsonyra szerződés nélkül maradtam. Az Irányi-utca egyik albérleti kis szobájában laktam, fülig úsztam az adósságban. Karácsony előtt azt gondoltam magamban, most már úgyis minden mindegy. Vettem egy tündéri fát, teli aggattam cukorkával, rettenetesen földiszítettem. Délelőtt, miközben a fát díszítettem, a könnyeim potyogtak. Egyszerre csak csöngettek. Levelet hoztak: a Vigszínház szerződéssel kínál meg és mindjárt remek szerepet is küldött, a »Szerelmem nem olyan egyszerű« című vígjáték egyik főszerepét. Történekm néha csodák! Ez volt életem legboldogabb karácsonya!

Mezey Mária: Néhány évvel ezelőtt furcsa karácsonyi élményem volt. Abban az évben elzárkóztam az emberek elől. Nem is kaptam senkitől sem karácsonyi ajándékot és én nekiszomorodottan ültem otthon. Délután felhívott egy fiatalember, távoli ismerősöm és azt mondta, nagyon egyedül van, szeretne este meglátogatni. Ez a fiú maga volt a jókedv, meg a vidámság. Hirtelen történt valami körülötte, elvesztette a lába alól a talajt, kétségbeesésében a halálról beszélt. Ezen a különös karácsonyon, amikor feljött: lelkére beszéltem. Addig, amíg megnyugodott és mosolygott. Amikor elment, úgy éreztem, óriási karácsonyi ajándékot kaptam. Rájöttem, hogy a segíteni-akarás mindennél több a világon. Megtanultam, hogy szeretetet nem kapni, hanem adni kell.

Pethes Sándor: Fiatalszínész voltam, két éve tagja a Nemzeti Színháznak. A fiatal színész pedig semmit sem kíván olyan mohón, mint azt, hogy játszhasson. Karácsony napján csoda történt: Füstös bácsi, a Nemzeti Színház kedves, öreg szolgálója elhozta nekem Gárdonyi Géza »Karácsonyi Álom« című darabjában Rózsahegy Kálmán szerepét. Gyermekekomban láttam ezt a darabot, azóta álmodoztam a szerepről. A színész számára a legszebb karácsonyi ajándék a jó szerep.

Makay Margit: Tizenhétéves koromban, a szezon elején, a miskolci színházhoz kerültem. Három hónap alatt harminchárom szerepet játszottam el. A harmadik hónap végén úgy berekedtem, hogy szanatóriumba küldtek. Abbáziába mentem és azt hittem, soha többé nem léphetek színpadra. Minden reggel elmentem a Quarnero kis kápolnájába a Szűz Máriához és imádkoztam hozzá. Arra kértem, engedje meg, hogy meggyógyuljak és karácsonyi ajándékul a Vigszínház vagy a kolozsvári színház szerződtessem. Karácsony napján a szanatórium listáján a Vigszínház igazgatójának a nevét pillantottam meg. Két nap múlva a Vigszínházhoz szerződtem. Nemsokára meggyógyultam és amikor Pestre érkeztem, véletlen folytán a kolozsvári színház is szerződési ajánlattal kínál meg. Csodálatos karácsony volt!

Dr. Palló Imre: A karácsonyt évek óta Pándon töltöm. Karácsonyfa-gyújtáshoz feljönnek a tányából a gyerekek. Ez évben negyvenhárom gyerek jön fel, valamennyit megajándékozunk. Feleségemmel és családommal körülálljuk a fát, kisfiam a karomom ül és elpityergi magát, amikor a nagy gyerekhaddal rázendíték az énekre. Könnyek gyűlnek a szemébe, amikor a »Mennyből az angyal...« hangjai szállnak az ég felé. Van-e ennél boldogabb karácsony?

Ottubay Melinda: Tízéves koromban már az Operaház tagja voltam. Gyanakodtam, hogy talán mégsem a Jézuska hozza a karácsonyfát. Meglestem szüleimet, ahogy a fát díszítették. Rájöttek turpisságomra és a karácsonyfát átvitték a másik szobába. Délután a Babatündérben táncoltam. Utána alighogy hazértem, csöngött a Jézuska. Kinyiták az ajtók és szüleim egy koromsötét, üres szobába vezettek be. Életemnek legkeserűbb csalódása volt ez. Utána azonban megnyugodtam, mert átvitték a másik szobába, ahol fényárban úszott minden és a hatalmas, díszes karácsonyfa alatt rengeteg játék volt. Ez úgy felelt, hogy utána még két évig hittem abban, hogy a Jézuska hozza a karácsonyfát.

HÁROMFÉLE KARÁCSONY SVÁJCBAN

Svájc német, francia, olasz kantonjai szerint tulajdonképpen német, francia, olasz karácsonyi szokásokról és hangulatokról beszélhetünk Svájcban, amellett, hogy ez a boldog kis ország napsugaras hőtömegeivel, jégkristálytól csillogó fenyőóriásaival, valami állandó karácsony ünnepélyességét idézi. Zürichben, a német Svájc fővárosában, a karácsony vallásos, érzelmi tartalma ép oly bensőséges, akár Németországban, vagy nálunk s az angol-szász területeken, a karácsonyfaállítás, az ajándékosztás szertartásaival.

De milyenek ezek a karácsonyfák s milyenek ezek az ajándékok!

Tavaly csak maradékaikhoz érkeztem már ki, de máig is elkápráztat az a világvárosi fény és békebeli jólét, amely a szép kirakatairól egyébként is híres *Bahnhofstrassén* — a zürichi City hosszú Váci-utcáján — az ünnep bőségéből kirekesztett idegennek is kóstolót adhatott a háziak egymásközötti örömeről, ajándékozói lehetőségeik szinte korlátlan gazdagságából. A protestáns vallású többségnél a karácsonyfa bibliai jelentősége természetesen nem ugyanaz, mint a világ katolikusságánál, mégis, valahogy egyre általánosodik itt is ez a germán-eredetű hagyomány.

Minden fontra és jegyre megy, az igaz, a kiosztás azonban olyan sima és bőséges, hogy a zürichi, berni háziasszony nem jöhet zavarba az ünnepi hét rendjénél, ha pedig mégis megakadna... Igen, akkor csak feltárcsázza a mindentudó 75430-at, ezt az ércszalagra felvett bölcs hangot, amely reggeltől estig szüntelenül ismétli az aznapra legalkalmasabb recepteket s az ünnepekre is háromféle menüt ajánl...

A francia Svájc igazi ünnepe a Réveillon-nak nevezett Szenteste, amikor nyolcra már egyetlen jobb vendéglőben sem lehet asztalt kapni s az estélyiruhás közönség kötelező gesztenyés pulyka és csokoládés fatörzs-torta mellett vigad — a gyerekek úgyis csak reggel kapják meg *Père Noël* (Karácsony Apó, akit meg alakja itt a mi Mikulásunkkal azonos) cipőberezített ajándékait...

Ticinóban, az olasz Svájc kékegű, déliesmelegű paradicsomaiban, a karácsony, persze, bizalmas családi ünnep, amelyet újabban a nap után vágyódó idegenek sem zavarják. Minden bennszülött igyekszik a *Settimana Santa*-ra, a Szenthétre otthon teremni, úgyhogy a karácsonyi különvonatok valóságos zárándoklatoknak hatnak s az éjfél mise — akárcsak a francia részén — olyan kötelező tradíció, mint a mi diós-mákos kiflinket pótoló *panettone*, azaz foszlós kalács.

Az ajándékokat azonban nem a Jézuska hozza el itt a jó gyerekeknek, hanem a Vizkeresztkor földreszálló *Bejana tündér*, akit már a római karácsonyból ismerünk. Idén — hallom — a nagyokat egész Svájc területén, villannyal fűthető, finom drótszálakka látszótt házikabáttal lepik meg. Ez a legdivatosabb Jézuska-ajándék ma a szénhiányt selymleges Svájcban: egységesítője a három különböző nyelvű területek, a minden fázónak melegeit vivő Karácsony jegyében...

MEGYERY ELLA

PÁRIZSI KARÁCSONY

Karácsony előtt különös izgalom és túlfutottság remeg a párizsi levegőben. Mennél nehezebb a beszerzés, annál több fantázia és szeretet kell ahhoz, hogy felkutassuk az ajándékokat. Az utcasarkon a virágárusok fagyöngyöt kínálnak mindenfelé, a játékküzetek kirakatainak izlése és íeleményessége pedig minden képzeletet felülmúl. Csaknem minden játék mechanikus: minden mozog és él. Az egyik kirakatban Franciaország minden vidékének népviseletébe öltöztetett babák táncolnak és a táj népdalait éneklük.

Este, amikor a gyerekek lefeksznek, a szülők izgatottan tanulmányozzák az üzletek katalógusait. A gyerekek pedig levelet írnak a Jézuskának. Ezek a kis levelek ma a háborúhoz alkalmazkodnak. Ők is olvastak már ilyenféle hirdetést, hogy „két régi cipőért egy újat kaphat!” Az egyik hétféves kisfiú azt írta: „Szeretnék egy új kistestvérkét, tudom, hogy ma nehéz a beszerzés, ezért adok érte két régi testvért!”

A gyerekek nem 24-én este kapják az ajándékokat, hanem 25-én reggel. Este kifizényesítik a cipőjüket és a kandalló elé rakják. A legedesebb az, hogy a cipők mellé süteménnyel, édességgel megrakott tálcát tesznek, arra gondolnak, hogy az ajándékozható *Père Noël*, Karácsony Apó útközben megéhezett, egy kis frissítőt találjon náluk. Amikor a gyerekek lefeküdték a szülők beosonnak a szobába és elrendezik az ajándékokat. Arról sem felejtkeznek meg, hogy *Père Noël* nevében megkosztolják az odakészített csemegét: másnap a gyerekek ujjonganak, amikor felfedezik, hogy a süteményből is, az almából is hiányzik egy kis darabka.

A háború éveiben delután van a karácsonyi éjfél mise. A karácsonyesti vacsora kötelező fogása az osztriga és a gesztenyés sült pulyka. A háziasszonyok előveszik kis megmaradt tartalékaikat és puding flambét készítenek gyümölcsből, dióból, datolyából és mindenféle jóból. Megható az a lázas igyekezet és az a boldog öröm, amellyel a mai súlyos viszonyok között is készülődnek a karácsonyra. Gyönyörűen feldíszítik az asztalt, a középre picit karácsonyfát helyeznek. A karácsonyfa azonban kizárólag, mint asztaldísz szerepel. A háborút megelőző években karácsonyeste egész Párizs nagy vendéglőkbe tódult, pezsgőzött, táncolt. Hetekkel előbb lefoglaltak már minden asztalt a karácsonyesti vacsorára az úgynevezett réveillon-ra. Karácsonykor úgy mulattak, mint nálunk Szilveszterkor, Szilveszter éjjelt viszont mindenki családi körben tölti.

Huszonötödikén reggel a gyerekek már alig várják a hajnalt. Korán felkelnek, köszöntőt mondanak és rárohannak az ajándékokra. Felhítek nem ajándékoznak egymásnak, a karácsony a gyermekek ünnepe.

Az egész nap boldog megelégedésben telik el: a szülők is a földön hancuroznak, úgy próbálják ki a gyerekekkel az új játékokat. Hadbavonult apák gyermekeit pedig adakozók látják vendégül és megajándékozzák őket. A szeretet ünnepének a varázsa előnti az embereket és kinyitja a szíveket...

GÁCH MARIANNE

K MADRIDI KARÁCSONY

A karácsonyt megelőző napokon Madrid nagy terein, a *Plaza de Mayor-on*, a *Puerta del Sol-on*, az utcai árusok színes kis betlehemeket, a Három királyok apró szobrocskáit, a kis Jézust a bölcsőben, raknak ki bódéikban. Készülődnek a *Fiesta del Nino Jesús*-ra, a gyermek Jézus ünnepére. Kíváncsi gyermekhad tódul a terekre, táguló szemmel figyelik az Üdvözítő csodálatos születésének a megleveletését. A spanyol gyermek nem ír a Jézuskának levelet, egy kisdettől hogyan is várna ajándékot? Az ő szemében az ajándékozó, a bőkezű: a Jóságos Három királyok.

De mi történik december huszonegyedikén? Madridban ezen az estén minden épkezláb embernek vidám és ragyogó programja van. Náluk nincs elsőtétítés, a város lassan-lassan kiharverte a polgárháború borzalmaait és ma már majdnem a béke képét mutatja. Ha a bőség, meg a jólét nem is tobzódik olyan mértékben, mint a háború előtt, a spanyolok izzó temperamentuma, vérbeli jókedve és ösztönös optimizmusa sokmindent pótol.

Némely helyen már karácsonyfát is árusítanak, de azt azok vásárolják csak, akik északi országokban jártak és ott tanulták ezt a szép szokást. Feldíszítik vele a lakást, de karácsonyeste nem ajándékozzák meg egymást. Ehelyett frakkot, estélyiruhát öntenek és szórakozni mennek. „*Cene de la Noche buona*” (a jóságos éjszaka vacsorája) néven hirdetik már jóelőre a nagy hotelek, éttermek a karácsonyesti nagy vacsorát. Ezen az estén a fogások beláthatatlan tömegét szolgálják fel. Ilyenkor a főfogás a *pavo*, vagyis a pulyka és a *merlusa*, az óriási fehér tengeri hal. Korábban ülnek vacsorához, mint máskor, mert tizenkettőre éjfél másra indulnak. Ezen a misztikus éjszaka a nők gyönyörű kendőkkel a vállukon, a hajukban díszes fésűvel, magasba tartott fejjel és hívó lélekkel viszik párjukat a templomba.

A gyerekek szép ünnepe, az igazi karácsony, január 6-án, *Vizkereszt*. Spanyolul „*Dia de los Reyes Magos*”, Mágus királyok napja. Emögött a szép név mögött titkot és költészetet érez az ember. A nagy nap vigiliáján, 5-én este és egész éjjel életveszélyes a tolongás az utcákon. Az utcai árusok mindenféle ajándéktárgyakat, főként pedig tündéri játékszerkeket árusítanak. Ennek az éjszakanak különös varázsa van. Talán sehol a világon nem látni ezt a kavargást: az ezerarcú tömegben ünnepi elragadtatás, mohó adakozó kedv lángol fel. Az utcákon: népiünnepély. Gözölgő lacikonyhákat látunk, nagy katlanok sistsergő olajában sűtik a forró *churro*-t, a tolófánkot, amellyel a fázékony spanyolok a 0-fokos „rettentő” hideget enyhítik.

Január 6-ának reggele olyan, mint nálunk a Mikulás-napja. A gyermekek számára az ablakba és a kifényesített cipőbe rejtik az ajándékot. Az örömet ez a lelkendező tüze, amellyel a spanyol gyermek ezt a nagy napot fogadja, csak a Földközi-tenger vakító kék ege alatt lobog fel...

DR. EMBER NÁNDOR

Az árva nő és az árva gyermek

IRTA:
IZSÁK-GYARMATHY LÁSZLÓ

A kék expressz vágatott a decembertől nyirkos sinen.

Az elsőosztályú fülke ablakánál elegáns hölgy figyelte így a mindig újarcvonású vidékeket, melyeket amint megpillantunk, már örökre búcsúzni is kell tőlük. Olyanok, mint az élet összes vágyai, csalfa reményei, apró örömei: mire megérkeznek, már illannak is tovább — gondolta a hölgy. Mi hát az állandó cél, a biztonságos vágy, melyben nem kellene csalatkozni, mi lehetne hát az olyan öröm, amely nem fosztik szét egyik napról a másikra? ...

Nyugtalanul megozduzt, cigarettára gyujtott. Nagy, szőke hajkoronája világosbőrű arcol keretezett. Szürkés-kék, tágmetszésű szeme — melyet most a tovarebbenő vidékekre fordítva összébbhúzott — józan fényével elárulta, hogy túl van már az ifjúság önfelelt tüzein. Harmínchaléves lehetett; amikor az ember feltélenül életfogytig tartó, végső formában és hangulati irányban kíván már élni. A sorsa azonban mintha nem akart volna módot nyújtani számára ehhez a kedélybeli megállapodáshoz.

Most is vonaton vágat; körülötte finom bőrdíszű, kölnijének párája, sikeres, friss-költésű könyvek, azonban lelkében nincs elegendő csend ahhoz, hogy elmélyedjen bennük. Mindez — az utazás és díszletei, kellekei — hatalmas vagyonának a gyümölcse. E gyümölcsnek azonban gyanús az íze... különösen most, ezen a decemberi, karácsony felé száguldo vonaton. Miért nem maradt franciaországi birtokán, kandelakó zenélő tűzével melegített pompás, párismelletti kastélyában? — kérdezte önmagától. — Azért, mert ott méginkább egyedül kellett volna lennie ebben a csillagporos, angyalhaj-élmékű hónapban. A karácsonyt, ennek az ünnepnek személyre szóló fényességét, elvesztette valahol a gyermekkorban... Azután néhány férji szemében kereste. De ezek a férfiak, akiknek odaadta az érzelmeit, önzők voltak, a maguk mohó céljait hajszolták csak az ő odaadásában is. Így maradt egyedül. A vagyonával, ezzel a csillogó, elbódító orvossággal, mely azonban a fájdalmak gyökerén nem tudja elvégezni a gyógyítást.

Felemelkedett. Átment az étkésző-kocsiba vacsorázni. Oh, hiszen mindenütt a legelsőrendű kiszolgálás, a legfinomabb falatok, a legelőzékenyebb pillanások és szavak várják, csak éppen most, ennek a fenyőillatú hónapnak a végén, egyedül most mégis olyan üres, olyan kegyetlenül kevés ez az egész...

Lefeküdt a hálófülkéjében, mint nagyon régen, kicsi korában szokta, állára húzta a paplant és átengedte eszméletét, következő napjainak sorsát az expressz robogó útvonalának.

Nagyvárosokban ez a hónap csupa előkészület, mely ott sugárzik, csillog minden kirakabban, bizalmas meglepetésekre készülő emberarcban, minden utcaszélen, ahová leültek gazdát s családi melegét keresni reszketegen, ártatlan falusi várakozással a fiatal fényűzőcsúcsok.

A kis János elvetődött a belváros felé. Állt egy nagy kirakat sikosfényű üvegablakja alatt és szemlélődött; kezét, amely-

nyire tudta, eláugta a rossz kabát szövetje mögé. Délután volt már, sötétbe futó szürkéség. Szemét megfogták az imitt-amott felgyűló lámpák, a villanyos fényben végtelen szórakozás volt a sok teli üzletablak.

Karácsony szombatja, Jézus érkezésének estéje volt ez a szürkület, de a gyerek nem tudott róla. Este lett, ennyit érzett csak és a hideget. Szífogott, gondolta, még nézeget sötétig, mert sötétben szobák a ragyogó fényrel süto díszes kirakatok. Aztán hazaindul, egy óra alatt elér a város szélére. A néni — a fakereskedő asszony, akinél a kis János szolgált — akkorra majd álmos lesz és már nem kiabál, s ő behúzódkhat csendesen a vackára.

Kezesen jártak, néhány szép reflektor-szemű autó sülydelt el az utca torkában, aztán csak a szél maradt mögöttük. Odébb állt, egy gyógyszer-tár pálmás üveglapja elé érkezett. Na, itt belül is volt valaki: fehérköpenyes ember, savanyú ábrázattal, sietve foglatoskodott. A Duna felől egyre hidegebb szél jött, de a gyerek nem akart másfelé menni, mert éppen erre volt a legtöbb látnivaló. Még jó, — gondolta — hogy ma korábban abbahagyta a színhordást. Nem is érti, miért volt ilyen jó a néni. Legalább eljehetett a városba. Szépek itt a házak, sima az út, a járda, mint a tükör és csak kevés, csendes és szép ember járkal itt... Átsietett az utca másik oldalára, ott még nem látott semmit.

Az idő telt és az est fagyos szelei birtokba vették a várost. A házak ablakán rég bevonták a fűgöngyöket, a csomagokkal már mindenki hazaérkezett és felmelegítette kezét. Sok finom jéblől tudni lehetett, hogy ez a nap rendkívüli, egyetlen. De János nem tudta, a néni annyit szolt neki a szeneszincében »elmehetsz!« — és ő most ott állt egy selyemingüzet kivetődő fényességében.

Kicsi volt János, tízévesnyi és a kíváncsiság elhúzta egészen a folyópartig. Ahonnét pedig most a sirályok is elbújni vonultak a koldus életükkel. Erre még nem járt János soha, a cementdíszekkel kirakott belvárosi parton. Leszaladt a lépcsőn — játékoság mozgott a fejében — és az utolsó lépcsőnél leguggolt, hogy megfogja a jegeket a Dunán, ha már itt van.

A szél fémes hangon játszott a jeges Duna hátán, valahol egy harang kondult.

A gyerek azt gondolta, most már indul vissza. Szomorú és fáradt volt ez a gondolat, mint az elrontott gyerekjáték, s mire mozdult volna, hogy forduljon és rakja a lábát a távol városvége felé, érezte: nem tud indulni. Eröltette és elesett.

— Elfagyott a lábam — gondolta János és könnyes lett a szeme az új gondtól. Mégis felerőködött néhány lépcsőn, de már tudta, haza így nem jut. At a néma aszfaltkorzón... mint sebesült kis vadnak, olyan volt a keres szeme. »Kályha! Meleg kályhás szoba!« — erre tudott csak gondolni.

Világos, nagy bejárat elé került ekkor éppen, ahonnét enyhesség jűzódott ki. Előkelő szálloda volt, de János nem tudta. Meleg van, meleg van — gondolta és kapaszkodott fel a lépcsőn. Elhatározta, hogy sirni fog ott bent, leborul, könyörög, csak ott maradhasson kicsit.

Bement a jahordó gyerek és ott rögtön összezavarodott, mert amit látott, nem volt sem szoba, sem semmi, csak hosszú szőnyegek, karosszékek, párnák, lógó és világító óriás üveggyöngyök. Hall volt. János elszántan célbavett egy sarkot, oda befut,

lebűvik, észre sem veszik s melegsik. De a feje felett egy nagy katedróból — mint a templomban — lenyúlt egy aranyaspakás, vastag ember keze és elkapta.

— Megállj, mert meghalsz! — kiáltott, de aztán szelidebb lett: — hü, te, de hideg vagy!

A gyerek összefagyott csuklója megropant a szorítástól. Már menekülni volna János ki az utcára, de az aranyaspakás húzta. Maga elé rendelte a portás, fag-gatta addig, amíg megmelegedett s aztán adott neki ötven fillért.

— Siess haza! — mondta még és ment a lefelé zűgő lifthez.

János ezt a zűgást megvárta, mert tudni kívánta, mi van a végén?

Kiszállt ott egy magas, csodálatos szép nő, bundában, fehér arca volt, nagy haja, olyan, mint az angyal — gondolta az átmelegedett gyerek.

A magas hölgy, — aki franciául beszélt, a világot járta, a legjobb társasághoz tartozott, de családhoz egyhez sem; aki szép és gazdag volt, csak az ének ezen az egyetlen napján jutott eszébe mindig az egyedüllétől még az öngyilkosság is — észrevette a nagy, piros szírnai szőnyegen a vedlett kislányt. Nem engedte el. A portás tolmácsolt néhány szót, amiből a hölgy annyit megtudott, hogy János a gyerek neve.

Felfelé zűgött velük a lift s a portás úgy nézett utánuk, mint egy értelmes film-apa. »Madame!...« — ennyit mondott szenvetvélyesen az elment felvonó után.

Fent a lakosztályban karácsonyja állott és most alá ült a kábultarcú gyerek. Nem értelt semmit abból, amit a hölgy beszélt hozzá, de az eléje helyezett ennalokát kicsi várakozás után hirtelenül enni kezdte, mert amint a hideg kiköltözött belőle, nagyon éhes lett. Utána ellakottan, mint a koca, értelmetlenül és türelemmel figyelte az egyre vigabban beszélő szép hölgyet, az arcát, a sok haját, egészen addig, amíg álmosat bíltent a szeme. A hölgy akkor a diványhoz vezette. János lefeküdt, mert már úgysem hitt semmit, ami történt. Nem hitte, hogy bejött a jeges utcáról és maradhatott és most elalszik, mialatt az angyalfarmájú néni gondoskodik körülötte a csodálatos szobában.

— Olyan ez, tudja, mint egy mese! — szolt le aztán a hölgy telefonon a portásnak. — Most elaludt és csak nézem... Holnapra küldjön fel neki ruhát, mindent...

A sovány jahordó-gyerek tele gyomorral aludt, az árva, magányos Madame-nak gyermekkori, elveszett napok muzsikája szolt a fülében és lent a portás elírta magát. Karácsony éjjel volt.

— Így történt. Most éppen hat éve, még a békében... — mondja Gyula, a portás, és a potrohos, asztmás, melegsivő öreg barátom, akitől annyi eredeti jellemrajzot és történetet kaptam már. A szeme felcsillan: — Tetszik látni, ez a bőrdísz is az öök. Mert azóta minden karácsonykor eljönnek és egy napot itt a szállodában ünnepelnek, ahol megtalálták egymást. Éppen azt találták meg, tetszik tudni, mind a ketten, amijük nem volt. A hölgy már tud magyarul és a János fiatalúr franciául. És vett a János fiatalúrnak itt egy kis birtokot is...

Gyula, a portás, izgatottan megragadja a karomat:

— Tetszik csak jönni, nézzen be az étterembe! Éppen ebédelnek, ott a sarokasztainál!

Az üvegajtón át bepillantottam az étterembe, a sarokasztalhoz. Persze, semmi különöset nem láttam rajtuk, pontosan úgy ültek, meghittén, mint egy anya a gyermekével.

... Igaz, hogy ez a legnagyobb, leg-tisztább kapcsolat a Földön.

Bolváry Géza egyetlen álma: a dunántúli kis földbirtok

Az utóbbi évek legnagyobb német filmsikereinek tekintélyes része Bolváry Géza nevéhez fűződik. *Európaszerte dicsőséget szerzett a magyar nének.* Filmjeiben mindig van valami újszerű: merész képzelete és mesterségének alapos ismerete a rendezés egyéni útjaira viszi.

Most egy-két hétre megszakította munkáját. Azért jött Magyarországra, hogy pihenjen. Budapesti otthonában csak az íróasztal áll a helyén, a szoba többi sarkában ládák és bördök jelzik az ideiglenességet.

— Hogyan is kezdődött Bolváry Géza nagy külföldi karrierje?

— A mult háború után — mondja a világhírű rendező — Magyarországon filmstatisztalásból éltem. Akkoriban a szcenárium-írás izgatott. Szerződöttem. A soron következő filmet már én írtam és én rendeztem. Akkor 22 éves voltam. Nemsokára ezután, 1922-ben kivitték Németországba és azóta *kint dolgozom.* Ezenkívül Londonban is, Magyarországon is több német-verziós filmet csináltam.

— Mi a legközelebbi terve?

— Nagy filmet forgatok Bécsben. A címe: *„die Schrammeln.“* A két Schrammel fivéről szól, akik az úgynevezett schrammli-zene megalapítói. Ez a két, zeneakadémiát végzett muzikusfivér: két hegedűből, egy gitárból és egy harmonikából álló együttesrel mutatta be szerzeményeit. A film főszereplői: *Hörbiger, Moser, Holt és Imhof* lesznek. A film 1880-ban játszódik. Ha elkészültem ezzel, akkor Berlinbe megcsinálom Johann Strauss muzikájával a *Denevért* — színes filmben.

— Mi igaz abból, hogy Budapesten is tárgyal film-ügyben?

— *Egy magyar film rendezéséről van szó.* Az egyik itteni filmvállalatban a művészi felelősséget *Petrovich Szvetislávval* együtt vállalom.

— Milyen irányban fejlődik a film a háború után?

— *Kizárólag színes, plasztikus filmeket gyártanak majd.* Ezen a téren már is van sok kitűnő, új találmány. Ha ezeket egy kicsit is sikerül továbbfejleszteni: *óriási lehetőségei vannak a színes, plasztikus filmnek.* A plasztikus film felvétele túlságosan bonyolódott ahhoz, hogy a mai viszonyok között foglalkozhassunk ezzel. *Dupla felvételekkel csinálják, minden képet kétszer vesznek föl, különleges módon kopirozzák és vetítik őket.*

— A színház nem érdekli?

— *Színpadon sohasem rendeztem.* Számomra a film sokkal érdekesebb.

Minden pillanatban új feladatot vár rám. *Az improvizálás a filmrendező munkájának a legszebb momentuma.* Bemegyek a műterembe, elolvasom a soron következő jelenetet és máris magam előtt látom az egyes figurákat.

— A műteremben olvassa el a jeleneteket? Nem előre készül rá?

— *Hogyne készülnék.* Előre tanulmányozom az alakok karakterét. De sohasem fogok munkához azokkal a kész tervekkel, amelyeket írópillanatnyi és közvetlen impressiója sokszor felborítja bennem mindazt, amit előre elképzeltem.

— Hogyan dolgozik a színésszel?

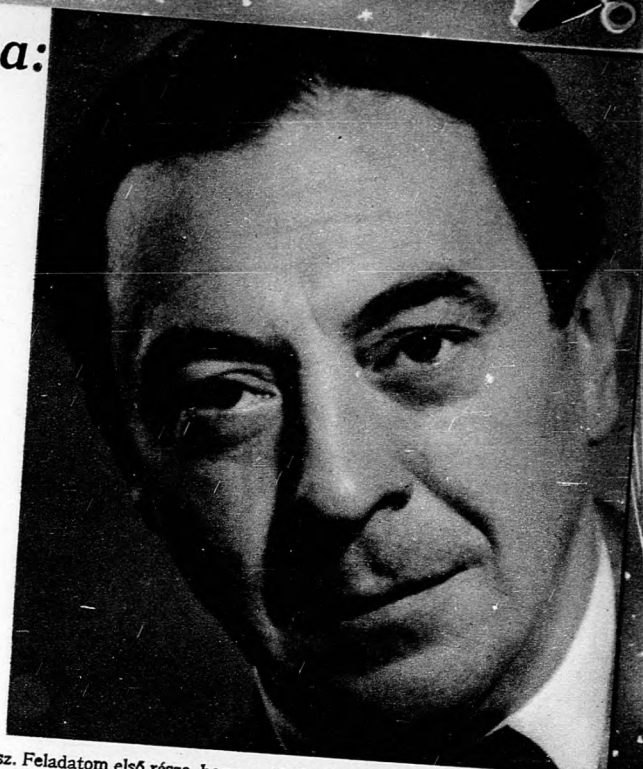
— *A próbán a színész először úgy mondja el szerepét, ahogy ő képzeli.* Sokszor megesk, hogy jobban képzelem el, mint én. *Nemcsak a rendező ad ötleteket a színésznek, hanem a színész is a rendezőnek.* Ebből a kölcsönös adás-vételből fejlődik ki a jó összmunka, így alakul ki a figura, amelyet az író megírt. *Van rendező, aki előjártik, előbeszél a színészeknek. Ez helytelen, mert ezzel elnyomja a színész egyéniségét.*

— Hogyan készül egy film rendezésére?

— *Körülbelül öt-hat hétig előzetes tanulmányokat folytatok.* Minden film más korban és más milióban játszik. *A jó filmrendezőnek rengeteget kell tanulnia és tudnia.* Minden téren tájékozottnak kell lennie.

— Hogyan teremti meg a kosztümös film atmoszféráját?

— *Legújabb filmem is, amelyről az imént beszéltem, kosztümös*

lesz. Feladatom első része, hogy az 1880-as évek Bécsét tanulmányozzam. Amikor a kor történetét gondosan megvizsgáltam, a *könyvtárból kikerestem két-három évfolyam napilapjait és vicclapjait.* Ebben megtalálom a kor légkörét, megismerkedem a kor reprezentáló nagy alakjainak eseményeivel. *A találmányokat, a bírósági tárgyalásokat, amelyek a kor mentalitásának a kifejezői.* Megállapítom, hogy mit játszottak a színházban, ebből a kor izlésére következtek. Tanulmányozom a női eseményeket. *Figyelek arra is, hogy milyen könyvek jelentek meg, milyen stílusban rendezték be a lakásokat, milyen közlekedési eszközöket figyeltem.* A díszlet- és kosztümtervezővel előzetes tanácskozást folytattam. *A kellékekkel megbeszéltem az olvasó-próban a főszereplőkkel közös nevezőre hoztuk egymás elképzeléseit. Miután mindezt elkészültem: kereszket vetek és elkezdem a film forgatását.*

— *Melyik filmjét szerette legjobban?*

— *A búcsúkereszt, amely Chopin életét elevenítette meg. Általában azokat a filmeket szeretem legjobban, amelyekben sok a zene.*

— *Van, aki azt állítja, hogy a színházal szemben a film leg- nagyobb része technika, ezért nem igazi művészet...*

— *A színházban talán nincs technika? Kezde a világtástól a színész beszédéig, amelynek a színpad akusztikájához kell alkalmazkodnia, mindenben felüti fejét a technika. Nem is szóba az operáról, amelynek ötven százaléka technika. A technika nem ellensége a művészetnek.*

— *Pénzkérdés-e a jó film?*

— *Nem. Ha nincs elég pénzem, olyan szűzést csinálok meg, amely nem kerül sokba. A film kiállítása lehet szegényebb, de a filmnek jónak kell lennie. Az új francia filmek olyan olcsók, hogy nem hiszem, hogy bármelyik magyar film kevesebbe kerül.*

— *Hogyan látja a filmrendező a női szépségtípusok kialakulását?*

— *A nőnek annyijéle arca van, hogy évszázadok telnek el, amíg a filmen valamennyi típus szerepel. Minden nő más és más. Éppen ez a szép bennük. Az egyes korok szépségideáljait mindig a festők műveinből állapítjuk meg. Azért, mert Rubensnek a kövér nők tetszettek, nem biztos, hogy abban a korban csak a kövér nőit látták szépségnek. Érdemes, hogy a jó filmarc az életben nem mindig hat szépségnek. Minden harmonikus arcú nő elérheti azt, hogy szép legyen. És ez kötelessége is a nőnek. Festéssel, öltözködéssel, minden nő meg tudja szépsíteni magát. Az életben is, a színpadon is a legjobban a siker széptíti a nőit.*

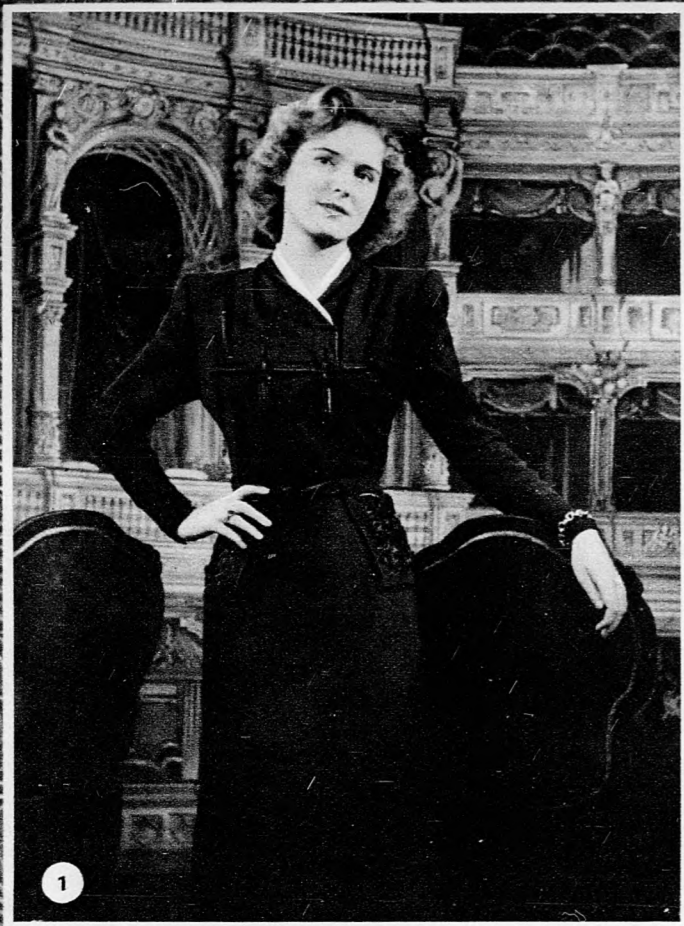
— *Hogyan él a háborúban Németországban?*

— *Eddig harmincnegy bombatámadást éltem meg. Legutóbb erkélyemem magam oltottam el egy gyújtóbombát. Az ember a veszély közepette fatalista. Az éjszakai bombázások után másnap reggel kilenckor a filmgyárban mindenki a helyén van. Az egyiknek elégett egy kicsit a ruhája, a másik álmos a nemalvástól, a harmadiknak még kormos a keze az oltástól, de mindenki pontosan megjelenik.*

— *Mi érdekli legjobban a filmen kívül?*

— *A gazdálkodás. Fehérmegyében van egy hatszázholdas birtokom. Ezt vezetem. Egy kicsit értek is már hozzá. Sok örömet és rengeteg bosszúságot okoz. Amikor Magyarországra jövök, mindig odamegyek. Életem legnagyobb álma, hogy majd valamikor visszavonulok és nem törődöm semmi mással, csak a földdel...*

Óváry Istvánné viseli a Sophie divatszalon színházi és délutáni modelljét, IV., Sütő-utca 2. Kalapok: Frank Irmától, Budapest, IV., Váci-utca 22

1. Fekete délutáni ruha, övre dolgozott két himzett nagy zsebbel, a derek elejét 2 selyempaszomány bojt díszíti, sálgallériján fehér selyem pikékihajtó.
2. Fekete selyem színházi ruha, japán szabású rövid ujjal, ezüstlamé betéttel, kétszínárnyalatú rózsával.
3. Fekete selyem bőven ráncolt alj, széles madonnakék övvel, művirág csokorral, dereka fehér románselyem, gyöngyházi színt elszórt virághimzéssel.
4. Fekete selyemruha, nyakban zöld és fekete szőlőfűt dísszel, csipőkre lera-kott velourbárony övvel, átvetője a szoknya széléig ér.
5. Fekete selyem színházi ruha, japán-szabású hosszú ujjal aranyszállal pókhálószerűen kihímézve, nagy arany-pókkal.
6. Szürke bundabéleléses köpeny perzsa masnival a bubigallér alatt és perzsa muffal.
7. Fekete bőrancú selyem szoknya fekete, dúsán flitterezett szmoking kabáttal, két fehér kamélia virággal.

DIVATHIRADÓ

még egyszer ebben az évben

Végéhez közeledik az év s ez már az utolsó szám, amellyel búcsút is veszünk tőle. Jó érzéssel gondolunk kedves és hasznos ajándékaira, amit a DIVAT-rovaton keresztül kaptunk. Hányszor láttuk meglevevni itt a számúzetésre ítélt béke gondtalan, vidám képét, hangulatát, gondot és aggodalmakat felejtető fel-feltűnő ragyogását.

Hogy így láttuk és éreztük: a kitűnő Angelot, a legkiválóbb fotóművészt illeti az őszinte elismerés. Angelo európai nivójú páratlan művészete varázsolta számról-számra ezekre az oldalakra ebben az évben is, mint a múlt években a legelőkelőbb fővárosi divatszalonok válogatott, szezononként a legelső, legeredetibb, legizlésebb modelljeit. Angelo érdeme, hogy a fővárostól messze eső határszéli kis falvakba is elvihettük a szépet élvezőknek és sóvárgóknak az ízlést nemesítő, csiszoló divat kultúráját. Nem azért, hogy kielégíthetetlen igényeket növeljünk. Ma nem azokat az idöket éljük, hogy bárkinek is joga volna el nem érhető igényekre. A divatképeinknek nem is ez volt a célja, hanem az, hogy az egyéni ízlés alakításában, formálásában segítségére legyenek egy új vonal, egy lemásolható díszítés, egy átalakításra alkalmas fel-frissítéssel a rendelkezésre álló keretek között. Ha ezt a célt elérhettük divatképeinkkel: köszönjük Angelo utólrérhetetlen művészi felvételeinek, aki egész évben fáradhatatlanul működött közre és volt segítségünkre.

Hogy milyen uralkodó divat lett a rövidaljú, szolid, színházi, kisestélyi és délutáni ruha, arról meggyőződhattunk úgy a színházak parádés előadásain, mint a nyilvános vacsorázó helyeken. Mindenütt ezek az édesen egyszerű, gyöngyhímmzéssel, lamével, hímmzéssel díszített toalettek láthatók. A pompát, jólétet, gondtalan életet képviselő nagy estélyi ruhák csak kivételes ünnepi alkalmakkor, mint a visszatérő szép idök el nem felejthető valósága ragyognak fel egy-egy reprezentatív jellegű estén. Nincs jelenük ezeknek, csak multjuk s talán lesz még jövőjük.

1. Egyszerű fekete könnyű szövet, vagy selyem délutáni ruha, övre dolgozott két zsinórzással, vagy hímmzéssel díszített nagy zsebbel, a derék elején két fekete selyem paszománybojtal, sálgallérján fehér selyem piké kihajtóval. Hosszú sima ujjak és sima alj.

2. Színházi ruha fekete selyemből, japán szabású rövid ujjakkal, ezüst lamé vagy csipke betéttel, egy halványabb és egy sötétebb rózsaszín rózsza díszítéssel oldalt az alj fölött. Az alj körül kissé ráncolt.

3. Színházi ruha, fekete, dúsan ráncolt selyem alj, a derék fehér romain selyemből készül, gyöngyház színű elszórt virághímmzéssel, vagy ezüstszínű gyöngyhímmzéssel, széles madonnakék selyem övvel, oldalt mély vörös művirág csokorral.

4. Kisestélyi ruha fekete selyemből, az előrészből, ráncolt, az ujjak is bő szabásúak, kéz fölött keskeny pánt tartja össze. Nagyon elegáns hatású a csipkére lerakott velourbársony öv, melynek átvető része elől az alj széléig ér. A nyak körül zöld és fekete üvegszőlőfürt emeli a ruha hatását.

5. Japán szabású színházi ruha fekete selyemből, a hosszú ujjakat vékony aranyzással készült pókhálószerű hímmzéssel díszíti. Az előrészt a vállakon húzott, elől egymáson áthajlik, a széles öv rásimul a csipőre és alatta az alj dúsan ráncolt.

6. Világosszürke, szörmével bélelt köpeny fiatal hölgyeknek. A bubigallér alatt perzsa csokor és a muff is perzsa szörméből készül. A kabát szabása egyenes és bő.

7. Színházi ruha fekete selyemből, az alj dúsan ráncolt, a szmoking kabátot flitterezés díszíti. A kivágás mellett két szép fehér kamélia. Karácsonyi fény verődik az apró csillagszemű flitterekről. Jó volna átvenni a ragyogását és csillogó szemmel várni a karácsonyi gyertyák kigyulladását.

(b. e.)

Carmin

Coralle

Cerise

Cyklamén

KHASANA

ROUGE
DIVATSZINEK

HAJNAL

Nevednek mindegyik betűje harmat, könnyű ködökben oldódó ezüst, vizes bimbók közt meztelen szobor.

— Bőre halaknak síkos frissesége, érintése kagylóknak az éle, illata még szirmok közé zárva, rózsavizes bőrtönében hallgat.

Csupa hűvösség vagy és csupa harmat.

KÁROLYI AMY

Veszprémi táj

Őszi táj. Kukoricalevél zizeg s halk üveggarangok szólnak a szélben, élednek elfelejtett álmok, izek, érzem, itthon vagyok, már hazaértem...
Es itt nem tudják honnan is jöttem, a város: sok szenny, könny maradt

[Mögöttem —

és elindulok lassan hazafelé — az élet erős, örök szálaí hűznak és felettem lágy ökönyvák úsznak, üdvözletképpen a csendes ősz elé...

Es ide látszik a fűzfás szöke Séd, hozza a veszprémi tájak illatát s mond sok egyformahangú örök mesét, mert ő őriz minden régi balladát, amit elfelejtettek már kint a tagon — Nagypám alszik az akácok alatt s utána a pusztán nagy-nagy csend maradt, hallgat a pusztá és hallgat a Bakony...

SENTIVANYI KALMAN

SZÉPSÉGÁPOLÁS

Esti

„kikészítés”

A karácsony közeledtével egyre gyakoribbak lesznek a meghívások. Ha a háborús idök nagy mulatozásokat, bálokat nem is tűrnék el, a társadalmi érintkezés, kisebb teák, színházi esték mégis elkerülhetetlenek. Ilyenkor pedig mégsem elégedhetünk meg az egyszerű mosakodás, púderezés műveletével, hanem fokozottabb előkészületeket igényel az esti kikészítés.

Ha a program munkanapon van, gondoskodjunk róla, hogy legyen mindig legalább 1 óra szünetünk. Ülőmunka után párperces torna, mély lélekzés ablak mellett frissítőleg hat a szervezetre. Ha esti elmenetelről van szó, akkor pár percnyi lepihenés nélkülözhetetlen. Az arcot hidegvízzel való öblítés után vékonyan bekenni, főleg a szemek alatt zsíros krémmel, a szemre, ha van, enyhe borvizes vattát, ellenkező esetben tiszta hidegvíz is megfelel és legalább 10 percig pihenünk sötét szobában. Ez alatt az idő alatt az arcbőr lefrissül, a szemek csillogóbbak lesznek.

A pihenés után következik az arc kikészítése. Ha erős világításhoz készülünk, akkor az arc festése is megfelelő fény mellett történjék. Célzerű az arc rúzsosítása közben kis szünetet tartani. Így megláthatjuk, mennyi festéket szív föl az arcbőr és a kikészítés is sokkal tartósabb lesz. A púderozás is részletenként történik. Esti kikészítéshez általában világos testszínű púdereket használunk. Ne feledkezzünk meg a nyakról sem. Puha arckefével egyenletesen lehet elosztani a púderszemcséket és az arc kevésbé látszik „kikészítettnek”.

Estére nem maradhat el a szem festése sem. Ha sötétek a pillák, elég egy kis olajos kefével fényesíteni a szálakat, világos pillákat pedig tanácsos befesteni. A szemhéjra társaságban nem igen kerül festék, mert ez könnyen színpadias hatású, inkább egy kis krémmel tesszük fényessé a szemhéjat.

Szájfestésnél este a sárgás színek kerüljenek. A piros minden árnyalata, sötét még a lila is jobban hat este, mint a sárgás színek, az idén különben is a karmin dominál a szájrúzsokban.

Ha megfelelő gondossággal készítjük ki magunkat, akkor a festés a program teljes tartama alatt tart és elkerüljük az utánafestés kényelmetlen műveletét.

KOZMETIKAI ÜZENETEK:

„Kék szem”. Színtelen pillát tartósnan lehet festeni. A szempilla így sokkal hosszabbnak tűnik.

„Szombrák”. A szőrszálak eltüntetésére elektromos úton biztos hatású. Minden egyéb ideiglenes szőrtelenítő csak erősebbi a szálakat.

A siker titka

ESTI SZÉPSÉGÁPOLÁS

FÖLDESNÉ „JUNÓ”

kozmetikai Intézetében

IV. KÁROLY KIRÁLY-ÚT 24. SZÁM

Vitaminos széptéjszerek. Végleges szőrtelenítés. Díjtalan tanácsadás, levél útján is

Világhírű szépasszonyok

Potoczky Anna grófnő

Potoczky Anna grófnőről azt olvassuk, hogy korának — a XIX. század közepévének — legszebb asszonya volt. Ha azonban arra az arcképre tekintünk, melyet egy másik kiváló nő Kaufman Angélika festett róla, megállapíthatjuk, hogy bármely időben született volna, Anna grófnő a szépek szépe lett volna.

Bölcsője Lengyelországban ringott. Ez az ország a legbájosabb nők hazája s Anna családja a Tiskievicz-Poniatovszky-család, a legszebb fejedelmi dámák családja. Ami pedig sorsát illeti, számunkra azért is érdekes, mert elválaszthatatlanul forrt össze Lengyelország történetének legdöntőbb éveivel.

Gyermekkorát a legszebb környezetben töltötte Anna. Anyai nagynénje kastélyában, melyben megfordult valamennyi lengyel király s számos külföldi fejedelem, hisz Bielistok, az építészeti gyöngye, parkja a kertészet csodája, képtára olyan érték, melyre bármely ország büszke volna.

A kis Anna a festészet remekei alatt játszadozott, görög szobrok közt bujcsókázott. Királylányhoz méltóan nevelkedett, holott ezidőtájt szegény volt, mint a templom egere. Az oroszok, akiknek határai közé esett — Lengyelország legutóbbi felosztása óta — a Tiskievicz-birtok, zár alá vették azt s Anna apjának egész vagyonát, mert vonakodott egy, hazájára nézve megalázó dokumentumot aláírni.

Szegénysége azonban nem ejtette kétségbe a grófot: Rendületlenül hitt Lengyelország feltámasztásában. Nem ígérte-e az elnyomottak felszabadítását az ifjú zseni Bonaparte tábornok, kinek csilloga most kelt fel távol Franciaországban?!

Lengyelországban fiatalon adták férjhez a lányokat. Tizennégy éves se volt Anna, mikor szülei és nagynénje megállapították, hogy sajnos egyetlen nemesi család fia se méltó hozzájuk, a királyok leszármazottaihoz. A család egyik tagját, egy kopasz, köhögős, ötvenedik születésnapja felé tántorgó Poniatovszkyt szemelték hát ki vőlegényül. Anna kétségbeesett.

— A tóba ölom magam, ha hozzáadtok — zokogta, mire nagynénje megüzente az unokabátyának, hogy meggondolták a dolgot. A házasságból nem lesz semmi.

Egyben ragyogó ötlete is támadt. — Hívjuk meg a legközelebbi vadászatra szomszédunk fiát — mondta. — A Potoczkiak méltóak hozzánk. — S Anna, aki előtt éppoly kevéssé titkolták a házassági terveket, mint a királylányok előtt, remegve leste szobája ablakából, milyen ember Potoczki gróf, akiért a legszebb hintót küldték. A hintó megállt. Anna felsikoltott örömeiben. Potoczki Sándor magas, karcsú fiatalember volt s mint később kiderült, tökéletes modorú is... Ki tehetett arról, hogy hüvös szívét a legbájosabb mosoly se tudta felmelegíteni?

Alig állt szemtől-szemben anyósával, egyszerűen megértette Anna, kitől örökölte önző ridegységét a férje. Potoczky grófné zárkózott, hideg, gögős dáma volt, férje azonban elragadóan kedves és közvetlen. Anna szívét zártá apóását s lelkesen tanult tőle. Az öreg gróf Lengyelország legkiválóbb műgyűjtője volt. Műgyűjtő és szépségrajongó, aki büszkén kísérte menyét estélyekre, bálókra... Joggal volt büszke. A szép nők városának, Varsónak, Anna volt legszebb asszonya.

Mindenki tudta ezt, csak egy valaki nem látott Anna szépségéről, sikereiről tudomást venni. Ez a valaki a férje.

— Mit tegyek, hogy szeressen, hogy féltékeny legyen, hogy szenvedjen? — gondolta s keserűségében elhatározta, hogy elváltoztatott írással levelet ír önmagának, képzelt udvarló nevében s a levelet férje kezére juttassa. Hátha Sándor ettől végre felébred?

De Sándor nem ébredt. Kezében a levéllel, bosszuan nyitott felesége szobájába.

— Micsoda gyerekes ostobaság, hogy önmagadnak írsz leveleket? — kiáltott. — Azt hiszed, nem ismerem meg a stílusodat?

Anna zokogva menekült két gyerekéhez.

***

Ezen az őszön forró izgalom remegtette meg a lengyelek szívét. Napoleon, a tábornokból lett császár Jénánál döntően megverte a poroszokat — az ország legutóbbi felosztása óta Varsó urait — s Berlinből elindult Lengyelország felé. E hírt leírhatatlan lelkesedés fogadta. Nem biztosította-e Lengyelországot rokonszenveről a császár, nem hangoztatta-e, hogy naggyá, függetlenné teszi?

A bevonuló franciákat sirva fogadta a nép. Vállára emelte hadvezérüket, Murat herceget, a császár sógorát, kinek számára Potoczky grófnőt kért kvártélyt a hirtelen alakult lengyel kormány.

»A kérés váratlanul ért bennünket — írja emlékirataiban Anna grófné — anyósom helyett, aki beteg volt, nekem kellett rendelkezniem. A napot lázas munkában töltöttem. Háziruhámban voltam még estefelé, mikor egyik inasunk jelentette, hogy egy francia tiszt, Murat herceg szárnysegéde kívánja tiszteletét tenni.

— Fogadd őt, kérlek, — mondtam férjemnek — én nem mutakozhatom ilyen ruhában. — Menekülni akartam, de ebben a percben nyílt az ajtó...»

...S a francia tisztzel együtt belépett Anna életébe a szerelem.

***

Ha Potoczky grófné nem gondolkozott volna kizárólag azon, hogyan tegye féltékennyé rideg férjét, ha figyelt volna arra, amit a franciák jötte előtt beszéltek körülötte, meghallotta volna, hogy Murat szárnysegéde, Charles de Flahaut nemcsak a legdálalisabb császári tiszték egyike, hanem a legszeretreméltóbb, legműveltebb is. A nők bolondulnak érte... Párizsban azt rebesgetik, halálosan szerelmes belé a legmagasabb rangú dámák egyike: Hortense, a császár mostoha-
leánya.

Mindezekről Anna nem tudott. Csak azt tudta, hogy életében először szerelmes, mégpedig olyan alakiba, aki — szívdobogató öröm! — viszontszereti. Szépségének, mely most virult ki egészen — végre volt értelme s célja. Estéknént mosolygva tűzte hajába híres türkizeit, gyémántjait... Varsóban zajlott az élet. Két-három bál is jutott egy estére s a grófné valamennyin találkozott Flahauttal.

Igy telt a tél, melynek folyamán felébredni látszott Potoczky gróf is. Mély közönye lángoló féltékenységgé változott... Most, — gondolt Anna — most, mikor ezt legkevésbé kívánom.

De vajjon mit is kívánt? Azt, hogy így maradjon minden. Nem akart tudni a jövőről. Flahaut is elhaggtatta, mikor így szólt:

— Egy szavamba kerül s a háború befejeztével nem megyek vissza Párizsba... — s ködös délzást tett egy régi kétélre, melyet most még el lehetne tépni.

— Mondja, hogy szeret s az életet magáé.

De valahányszor Anna igent akart mondani, felmerült előtte két kis gyermekének arca.

***

Noha mindenki azt hitte, hogy tavasz előtt nem vonul az oroszok ellen Napoleon császár, februárban elindult Lengyelországból. Flahautnak is mennie kellett persze. A búcsúnál elkérte a kék szalagot, melyet a hajában viselt a grófné. De elvitte emléket a két könnyező szemre is, mely Anna szemében csillogott.

A harctérről hosszú forró leveleket írt. — Magától függ, merre fordul sorsom — írta minden levelében. — Egy szó és nem térek többé vissza Párizsba. Mert, ha visszatérnék...

Flahaut sohasem fejezte be ezt a mondatot, de Anna így is mélyen elgondolkodott levelein. Mit feleljen, mit mondjon? Mi vár rá és családjára, ha a férfit Varsóba hívja?

Mindezenközben a harctérről riasztó hírek érkeztek. Az eylaui győzelmet s a friedlandi, melynek kivívásában lengyel légiók is résztvettek, véres áldozatok árán vásárolta Napoleon. S a béke hírére hozta meg Lengyelország számára a hőnvárt függetlenséget, hanem csak a kis varsói hercegség megeremésztését.

A családott országra, a Potoczki-családra a reménytelenség sötét felhője ereszkedett.

— Utazzék haza, barátom! Menjen vissza Párizsba! — mondta Anna Flahautnak, aki a parancsot megkerülve, karrierjét kockára téve, ordonánca öltözetében érkezett Varsóba.

— Ne beszéljen így — könyörgött a férfi. — Jöjjön velem. Elmegyünk messzire. Új életet kezdünk.

Anna gondolkodási időt kért, de ezen az éjszakán súlyosan megbetegedett kislánya.

»Isten áldja«, írta Flahautnak — »a sors elém állt s megmutatta, hol a helyem.«

A férfi nem protestált s Lengyelországra és legszebb asszonyára néma esztendőök borultak.

***

Anna évekig vívódott magával. Végre elhatározta, hogy Párizsba utazik. Egyedül ment. Férje, aki visszaesett régi közönyébe, elengedte.

Párizs sohasem volt olyan szép, a császárság sose volt olyan hatalmas, mint ebben az esztendőben. Napoleon nemrég tartotta esküvőjét Mária Lujzával. Az új pár tiszteletére egyik estélyt a másik után rendezték a császári család tagjai.

Borghese hercegnő, Napoleon húga, oly sokat hallott a nemrég érkezett tüneményes szépségű Potoczky grófnőről, hogy meghívta Neullyben rendezendő kertünnepére. Anna igaztalanul készült az estre. Tudta, hogy viszont fogja látni Flahaut-t, aki különösképpen mindenáig nem jelentkezett nála. Egyszerű fehér muszlinruhát öltött s karján, nyakán, sötét hajában harmatos gyémántok közt óriás türkizek kéklettek.

A párizsiai elnémultak a grófné láttán. Ilyen hódító báj, ilyen tüneményes eleganciát nem láttak soha. Flahaut elsőpadt, mikor megpillantotta, de idegesen kerülte...

Mikor végre mégis kettesben maradtak, az asszony boldogságtól remegő hangon szólalt meg:

— Eljöttem, Charles, hogy végre...

— Ne folytassa! — szakította félbe a férfi.

— Akkor kellett volna velem jönnie, mikor kerestem, mikor mondtam, hogy most még el tudok szakítani egy régi kapcsolatot. Ma nem tehetem. Későn jött, Anna!

***

Noha Párizs ezen az estén megállapította, hogy Potoczky grófné Európa legszebb asszonyainak egyike, Varsó csodálkozva látta hazatérésekor, mennyire megváltozott. Szeméből eltűnt a fény, arcáról a pajkos mosoly. Telt alakja megrokkant s mintha azt kívánná: ne lássa senki így, elvonult a világtól s ezáltal gyerekeinek élt.

A sors hosszú életet ajándékozott neki s közönyös férje halála után, második boldogabb házasságot, de szerelmet nem adott soha többé. A szerelem egyetlen egyszer kopogtatott csupán Lengyelország legszebb asszonyának ajtaján.

BARÁTH ZSUZSANNA

REGÉNY ♥ IRTA: GYOMAY GYÖRGY 14 folytatás *

— Hát azt hiszed, hogy én valóságosan ráíratom azt a földet erre a koldusra? No, akkor nem jól ismeresz engem! A lagziig biztatom, hogy így lesz, úgy lesz, de tőlem ugyan nem lát egy kapavágás földet se. Minden a lányomé lesz itt!

— Te vagy a világon a legjobb anya! — ölelte Köblőné az özvegyet boldogan.

A társadalom lassan felcihelődött. A két asszonyt bundákba csavargatva felültették a hátsó ülésre. A fiatalok előre húzódtak. Baráthné egy butykosban bort tett a két ülés közé, hogy legyen az úton egy kis hangulatsínál. Köblős András kezébe vette a hajtószárat. Végigcippentett az ostorral a lovak farán. Az asszonyok nagy ékesszólással társalogni kezdtek, hogy a lovak majd megvadultak. S az ünnepélyes menetel elindult.

Amikor a kövesútra felértek, Köblős András meghúzta a butykoszt.

Átölelte félkézzel Zsuzsánát. S dalolni kezdett. Az asszonyok is ittak. És ők is belevágtak a nótába.

— Csak szép dolog a fiataltság, meg a szerelmi létesülés! — törölgették a szemüket boldogan.

A népek kiálltak a nótászóra a tanyák végére. Nézték a robogó kocsit. S öt perc múlva már repült a hír szólása a szélrózsa minden irányába: iratkozni ment Baráth Zsuzsanna!

*

A Baráthék tanyájában akkora a forgalom, mint az esztendő vásárban.

A tisztárasepert udvaron ünneplőbe öltözött népek mozognak. A konyhában, a tanya mögött bográcsokban fől a birka-test. A kamrában mozogni sem lehet a tenger sülttyúktól. A padlás csordultig kaláccsal. Az istállóból pedig úgy harag a muzsika, mint az álom. Mert az istállót erre az ünnepélyes alkalomra kiüritették, mivel itt sokkal alkalmasabb a lakodalmi tétémény, mint egy rossz sátorban. A jószágot áthajtották a szomszédokba. A jászokat ledeszkázták. A körömrügókat felszedték. Alaposan kihordták a trágyát. Friss földet szórtak el, hogy semmi szag ne éreződjön. A falakra környetlen körül ponyvákat szegeztek. A fekete pókhálókat leszedték. Kisöpörtek, kimeszeltek mindent takarosan. Mikor ez megvolt, az asztalokat összeillesztették. A lócákat, székeket behordták. És megterítették urasan. Minden helyen kanál, villa, kés, üveg bor, egy szál rozmaring, hogy pukkadjon meg az irigységtől mindenki.

Az özvegy az istálló sarkánál áll. Mint valóságos főrendező figyeli a forgatagot a holdvilágos, csillagfényes őszi estében. Takarosan létesül-e meg a szórakozás? Takarosan, állapítja meg, amint az istállóba les. Az asztalok mellett borosbajszú, pislogószemű öregek kiabálnak. Szájukban aludt szivar. Előttük piros terítő. Azon kékszerű, virágos tányér, tyúkhússal, kaláccsal. A poharakon zsíros ujnyomok hályogosodnak. A sarokban csinosan szól a rezesbanda. Az ablakok ijedezve remegnek a hangzivatárban még a házon is. A föld döng. A falak reszketnek, mint a hideg-lélés. A környék népei egymást tiporva sikonganak, annyira táncolnak. Vastenyerek csattognak jókedvűen a falakon. Egy gyerek pelyvát szór a lábak alá marékmal,

hogy ne legyen nagy a por. Szóval rendben és illendően folyik a lakodalmom, amint az tanyahelyen illendő.

Az özvegy nézi a csillagokat. Hallgatja a kiharsogó muzsikát. S arra gondol, hogy ez a ház egész nap olyan volt, mint a bolondok háza. Reggel idejött korán Köblős Polla az összes vasaival és berendezésével. És öltöztették meg sütögették Zsuzsánát vagy három óráig, hogy szép menyasszony legyen. Ezalatt a vendégek megérkeztek, mindenfelől. Mert hiába, igazság van abban a mondásban, hogy a haragosok is csak addig haragosok, amíg meg nem érzik a pecsenyeszagot. Órá is minden kiabáltak. Lenézték, kigúnyolták, csúfolták, amiért Beszteri Ferencbe belobolodult. De mikor tegnapelőtt látták, hogy a legnagyobb csendben, csak éppen két tanuval megesküdött vele, a Zsuzsanna lakodalmára már elfelejtette a haragot mindenki s be is csödült zabálni már déelőtt az egész banda, aki csak meghívást kapott.

Még el sem jött a tizenegy óra, már a tanyától húsz lépésre, az árokparton a hivatalnok serege ácsorgott szájtátva. A környék összes asszonyai, lányai ünneplőbe öltözve váraoztak ott. Várták a nagy pillanatot, amikor özvegy Baráth Jánosné elindul Beszteri Ferencel az esküivőre. Dehát ebből nem lett semmi. Mert ő kiment a vendégekhez. S barátságosan figyelmzettette őket.

— Mit tájtátok a pofátokat? Engem lestek? Engem ugyan leshettek, míg ki nem ugrik a szemetek. Én már tegnapelőtt megesküdtem a faluban! Hanem, ha a lányomra vagytok kíváncsiak, csak meresztgessétek azt a szép bikaszemeteket tovább!

A szíves szólásra a népek hátrább húzódtak egy kicsit. De haza csak nem mentek. Várták a felséges pillanatot, amikor Baráth Zsuzsanna teljes menyasszonyi díszben, selyemben, fátyolban, koszorúban elkocsizik előttiük, hogy örök hűséget esküdjön az oltár előtt Köblős Andrásnak.

A tanyából igen értelmes pörköltszag úszott ki a leselkedő felé. Kicsurgott egy kicsi a muzsikából is, mert a muzsika már reggel óta szólt, megállás nélkül. Nyeldestek is a népek kint olyanokat, hogy majd a derekukba szaladt az ádámsutkájuk. Nézték befelé. Meresztgették a nyakukat. És találgatták, ki lehet az gavallér fiatal, aki az előbb olyan csinosan belebögött a nóta középebe. Ő akkor intett két asszonynak. Azok eltűntek a házban. S egy perc múlva süteménnyel rakott tálakkal indultak ki az árokparton állodogálók felé.

— Vegyenek, kóstolják meg — kínáltak szíves szóval mindenkit s addig nem mentek tovább, míg mindenki nem vett néhány darabot.

Az asszonyok, lányok zsebkendőbe kötötték a potya süteményt, hogy az otthoniaknak is szállítsanak. S vártak türelmesen tovább.

Ezalatt bent az istállóban már terítették. Az asztalok tele voltak ételekkel. A lócák terpeszkedő, féligrészeg legényekkel. A tálakon pörköltön, pecsenyén kívül volt minden, ami csak finom városi kitalálás. Volt még egy kocsiderékra való csokoládés kisciganc is, amiből ötven-hatvanat

le lehet hajigálni a hasba, csak úgy, előételnek. Szóval volt minden, rogyásig, egész nap. Minden két órában terítettek, hogy panasz ne lehessen. Be is rugott már délre úgy mindenki, mint a tők. S mikor útnak indultak a menyasszonnyal, hárman is kiestek a kocsikból.

Az özvegy, immáron mint törvényes Beszteri Ferencné, nézi, merre van az ura. Beszteri Ferenc, az új gazda, aki immáron mint valóságos férj létezik a tanyában, kék kötőben ül a kamraajtóban, a nagy boroshordó mellett. A kék kötő, amint azt minden akadémián tanítják, azt jelenti, hogy az illető, aki hordja, nem nyomorult kanász vagy béres, hanem gazda, aki parancsol a maga portáján. Az új gazda töltögeti egy ember segítségével az üres üvegekbe a bort. Ő gondoskodik róla, hogy mindenki annyit ihasson, amennyi csak a bőre alá fér, nehogy panasz érje a ház elejét.

Az asszony látja, nincs hiba a hordó körül, mert az ura józan.

Azért lassan körüljárja a tanyát. Figyeli, nincs-e hiba a kazlak, ólak, boglyák környékén.

Közben felsüt a holdvilág, még szebben, mint eddig. A kazlak mellett részeg emberek álmodnak. A kutyák nyalogatják őket. Az asszony megállapítja, hogy jól érezhetik magukat a vendégek, ha már korán este így vannak. Aztán elnéz a messze éjszakába, figyeli, van-e sok hivatalnag vendég a tanya körül?

Mert, amíg benn inulat a hívottak serege, addig a tanya körül a földéken már mozgolódnak a hivatalnok sötét árnyai. Gyerekek, süldő legények, kanászok, béresek lesték egész napon által a környező tanyákból a lakodalmass házat, hogy: de jó lehet ott. Lehet ingyen enni, inni, táncolni. Dehát nappal nem mehet oda az emberfia hivatalnag. Hanem este, amikor olyan az ég, meg a föld, mint a korom, akkor el lehet indulni szegény nélkül a lakodalmass ház felé. Ütőszerszám van mindenkinél. Nem annyira a verekedés, mint inkább a védekezés szempontjából.

Az asszony visszamegy a mulatók közé. A hivatalnok pedig közelebb húzódnak. Bejönnek először a kazlakig. Aztán az ólig. Majd a ház sarkáig. Isszák a muzsikát. Megóhajtják a táncot is nagyon. Valahogy szeretnének besuranni a táncoló közé. Persze, nagy botokkal nem lehet. Rögtön észrevennék, hogy az illető nem rendes vendég. Ezért hát elhúzódnak. El-dugdossák a verekedő szerszámokat olyan helyre, ahol senki sem találja meg, de ahonnan szükség esetén gyorsan elő lehet kapni.

A hivatalnok tanakodnak sokáig. Egyszer aztán az egyik besurran, amikor legnagyobb bent a mulatók szava. Elker egy lányt a táncostól és már ugrál is.

Az első alak után besurran a második. A harmadik is begyűri kalapját a zsebbe és már bent van a táncolók közt. Lassan a többiek is behúzódnak. Némelyiknek még dalolni is van kedve. De azért ott járják a táncot az ajtó közelében és a szemük úgy villog, mint a sasé.

Beszteri Ferenc észreveszi a hordó melől a nagy társadalmat. (Folytatjuk)

SZÍNHÁZI KRÓNIKA

Megvan az oka annak, hogy miért veszi körül még ma is — száz év után! — szentimentális misztikum Alexander Dumas »Kaméliás hölgy«-ét. Ebben a drámában, amelyet Bajor Gizi kedvéért a Nemzeti Színház felújított, elrejtőzött egy olyan rokonszenves és örökéletű mag, amelyért minden korban minden nő és minden férfi szíve szívesen feldobog. Mert minden nő áhítja, hogy oly lángolóan szeressék, mint Gautier Margi.

Tot és minden férfi titkos vágya, hogy úgy szeressék, mint az ifjú Duval Armandot szerették. Armandért meghal a nő, előbb azonban megrendítően szép és nagy áldozatot hoz érte. Igaz, hogy Gautier Margitot nem a szerelem, hanem az akut tüdőbaj tette sírba, de ez a kóros csapás csak növeli a nő iránti érdeklődést. Egyébként a valóságban is élt ez a kisasszony, fehérenemű varrodában dolgozott, szerelmes volt és huszonkét éves korában tüdőbajban pusztult el. A montmartrei temetőben évtizedeken át mindig friss ibolyacsokor illatozott sírján, amelyet az értelmes lányok tettek oda. Könnyeik kíséretében, mert sorsát minden ábrándos szerelmes szív megsiratta. Dumas először regényben dolgozta fel a témát, aztán írt belőle színdarabot. Nagy irodalmi divat volt a mult század közepén annak a nőnek felmagasztalása, aki a rendes társadalmon kívül élt. A bukott nőt, akinek regényes vagy drámai multja volt s akinek volt ereje ahhoz, hogy szívtelen, kacér, csapodár és jellemtelen legyen: a hírnév felkapta és az irodalom hozzáadta a megfelelő mázt. A nagy félvilági nők irodalmi szalónokat mozgattak és jelentős társadalmi szerepet játszottak. Ma ez a szerepkör kicsiszolt a kezükből és elvirágozott az az irodalom is, amely többre becsülte ezeknél a dámáknál a szabadosságot, mint az erényes nőknél a lelki gazdagságot.

Az elhervadt és ponyvába hanyatlott »Kaméliás hölgy« nem is a ledér ragyogásnak köszönheti felszínén maradását, hanem annak a szerencsés körülménynek, hogy mikor Armand kezéből megkapja az igazi tiszta szerelemet, maga is megfürdik a magasztos érzés áradatában és felszárnyal oda, ahová ez a hatalmas szenvedély csak a nagy lelkeket tudja eljuttatni. Gautier Margit rossz nő, csillogó szemét és ott végezné, ahol a többi hasonló nő, ha szívében nem élne eltemetve a jó és ha a fiatalember rajongása fel nem ébresztené benne a becsületet és a jellemet.

Erre a morális pontra vetette a súlyt a Nemzeti Színház nagy művésznője, Bajor Gizi, mikor egészen új kaméliás hölgyet varázsolt elének. Az ő demimonde-ja alázatos és forró érdeklődéssel üdvözli a tiszta szerelem feltűnését, tekintete felgyúl, törékeny alakja feléje hajlik s léha társaságát

ELMONDJA PAPP JENŐ

félretolja, hogy teljes egészében lássa a lovagot, aki ezt az égi üdvöt hozza. Úgy fogadja a szerelmet, mint egy szuverént. Ebben a földi látomásban azonban megérzi a végzetet, amely reá vár, ha átadja magát ennek a fejedelmi érzésnek, mert hiszen ő fizetett cselédje a szerelemnek. Titkos gyönyörűség volt élvezni azt a remegést és vágyódást, amellyel a művésznő elindult a végzet felé, ahol a megtisztulás várt reá. Vitájában a fiú apjával megnő, mint a női méltóság palástja borít. Szerelmesével szemben pedig olyan édes, önfeledt és hamvas, mint az érintetlen hajadonok, a kiket nem hírnév, hanem a báj és a naivság koronáz meg. Külön nagy érdeme az alakításnak, hogy nem a nagyvonalú nagyvilági hölgyet hangsúlyozta, hanem az egyszerű és ősi nőt, aki körül eltöprel minden és mindenki, mikor az egyetlen és igazít köszönheti. Valójában ő az egyedüli, akin megérzi az ember, hogy mint művész, még mindig ismeri az áhitatot, ha emelkedett fogalmakhoz közeledik.

A romlottság és feslettség e francia milliójében nem volt kis feladata Jávornak, aki az ifjúság fényes vakságát, a szerelem hozta. Símábban és zavaralanabban kezelte az érzékeny hevületet, mint Bajor a magáét. Tehát színész volt, főlényét a szereppel szemben nem adta fel s nem bízott abban, hogy fenntartás nélkül összeforrhat a nagyon is ismert figura sokszor olcsó szövegével. Jól tette. Dumas nem az a nagy költő, akinek minden sora megkövetelhetné, hogy a színész égen el benne és semmisüljön meg. Jávornak az érett férfi öntudatát is érezte ezzel a lobogó romantikával szemben s ezzel a hajszálnyi távolsággal elérte, hogy föléje került Armandnak, amiben egy kis modern ítélet is volt az elavult és elfakult érzélgős világra vonatkozólag. Imponáló mértéktartásával abszolút elfogadhatóvá tette az apa kényes helyzetét és etikai fellépését Abonyi Géza nemes tartózkodása. Igen kellemes jelenség volt, mint arisztokrata, vitéz Garamszeghy Sándor, eleven és természetes aranyifjú Ungvári László. Az epizodisták hálátlan szerepkörében érdemleges viszhangja volt Pethes Sándor, Forgács Antal, Füzess Anna, Lányczy Margit, N. Márkus Tamara, Pataky Jenő, Szép Ilonka, Bornemisza Éva és Koltai Gyula színes, életrevaló játékanak.

A színpad öt felvonása öt pomózus kép, a ruhák szingazdagok, a rendezés — Németh Antal igazgató munkája — rendkívül hatásos és izlées volt.

*Jó
hangulatban*

süt és főz,
a kritikus napokon is,
hála a

Pyramidon

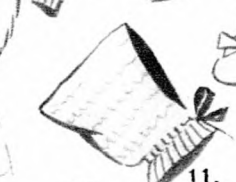
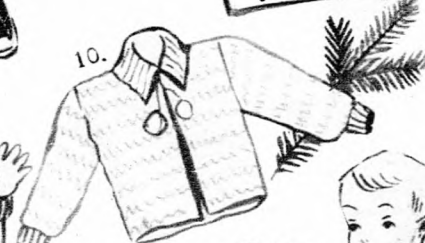
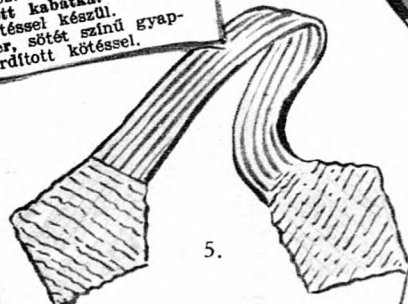
TABLETTÁKNAK

Kézzel kötött ruhadarabok

1. Csíkozott mintájú kötött ruha. A csíkozást két sor fordított kötéssel készítjük. A kötésnél a szabásminta méretéhez kell igazodni.
 2. Sima, mintás kötött férfikesztyű.
 3. Férfisál, barna vagy kék vékony-szálú gyapjúfonálból, sima és fordított csíkozással kötve.
 4. Sportharisnya gyermekeknek, szürke vagy barna gyapjúfonálból, a szára 2 sima, 2 fordított kötéssel.
 5. Női sál színes gyapjúfonálból, sima és fordított kötéssel.
 6. Ujjnélküli női kötött mellény sima kötéssel, a patent-pántot külön köthetjük és utólag varrjuk rá.
 7. Télen-nyáron hordható lumberjack, mintázott fonálból simán kötve, a sál-gallér, az ujjak pántja és a zseb felső-része patenkötésű.
 8. Kötött ujjakkal, plasztronnal és öv-résszel kombinált szövetruha. Három sima és két fordított kötéssel készítjük, a szövet anyagánál sötétebb árnyalatú drapp szövethez gyapjúfonálból. Pl. barna fonalat veszünk.
 9. Gyermekekabát és sapka fehér angorából, a mackókabát és sapka piros fonálból, patent kötéssel készítendő.
 10. Csecsemők részére kabátka, fehér, rózsaszín vagy kék fonálból, sima kötéssel, a csíkozást fordított kötéssel készítjük.
 11. Kapucnis sapka az előbbi kabát kához, ugyanabból a fonálból.
 12. Csecsemők részére cipőcske, fehér gyapjúfonálból, szalagszokor díszítéssel.
 13. Egyujjas kesztyű csecsemő részére, az előbbi garnitúrához.
 14. Kisfiúnak kötött kabátka. A csíkozott rész patenkötéssel készül.
 15. Fiúcska pullover, sötét színű gyapjúfonálból, sima, fordított kötéssel.

1.
2.
3.
4.
5.
6.
7.
8.
9.
10.
11.
12.
13.
14.
15.

A MŰVÉSZ SZÍVE

IRTA:
James Woodburn

Egy kis amerikai város zeneiskolájának büszkesége Willy volt; lángésznek tartották és azt jósolták, hogy ő lesz a legnagyobb zongoraművész.

Amikor Newyorkban először játszott új mesterének, minden izgalom nélkül ült le a zongorához. Az őszhajú híres mester összeráncolta homlokát.

Az élénk öreg úr felugrott.

— Ez ugyan nem muzsika! Őgy játszik, mint egy kitűnő pianola. Olyan, mint a lyukas mogyoró: belül üres. No de majd én munkába veszem!

Szavának állt őt hosszú esztendeig küzdött emberfeletti erővel, hogy közelebb hozza a fű szívét a muzsikához.

— Ön nagy művész, ujjával és eszével játszik. Soha még nem volt olyan előadóművész, amilyen ön lehetne, csakhogy... nincsen lelke. Idefigyeljen, ezt így kell eljátszani!

Ujjai végigfutottak a billentyűkön, mire a hangszer elkezdett énekelni és a szoba tele lett örömmel és boldogsággal, szomorúsággal és kétségbeeséssel.

Willy azonban nyugodt maradt. Észrevette, hogy az öreg mester elvétett két hangot — ez volt minden.

Este az operába ment.

Nagyon el volt keseredve. Szegény is volt. Családja feláldozta mindenét, hogy a lángész gond nélkül haladhasson előre a dicsőséghez vezető úton.

Huszonhárom éves korában jött a változás színtelen életébe: baráti körben megismerkedett Flossie-val. Flossie egy színházi zenésznék volt a leánya. Amikor elbúcsúztak, nem tudta, hogy mi leli: szomorú volt, de csodálatos módon boldog is.

Másnap nem ebédelt, hanem ezen a pénzen virágot vitt Flossie-nak. Megtette ezt néhányszor. Amikor egy alkalommal a leány átvette a szerény csokrot, így szólt:

— Mi barátok vagyunk és őszinteséggel tartozunk egymásnak. Maga virágokat hoz nekem. Hagyja ezt abba, mi ehhez nagyon szegények vagyunk.

Keservesen reménytelen napok következtek, kínzó tüprengésekkel. Flossie is ritkábban kereste fel. Szégyellte tehetetlenségét. Egy napon a mestere irt neki, felkérte, keresse fel.

— Willy, — mondta a kiváló mester, — a Zenebarátok Egyesülete egy új iskolát alapított, oda tanárok kellenek. Jelentkezzék maga is.

— Van kilátásom? — kérdezte Willy bátortalanul.

— Kevés, mert játszania kell egy bizottság előtt, melyet aligha lehet zenei büvészkedéssel szédíteni.

Eljött a nap, melynek estéjén a próbaelőadás lesz. Délután Willy az utcára ment, hogy utolsó kis pénzén vásároljon egy fehér nyakkendőt. Utja egy virágkereskedés előtt vitt el és még rá sem ért arra gondolni, hogy mit csinál, nyakkendő helyett virágot vett. Erősen dobogott a szíve, amikor felrohant Flossiehoz. Az előszobában a lány apja fogadta.

— Flossie nincsen itthon, — mondta kissé barátságatlanul, — és különben is arra kell kérnem, hogy szüntesse be nálunk látogatásait.

— Flossie is ezt akarja?

— Flossie okos leány.

— De kérem, mi történt itt?! — jaldult fel Willy megdöbbenve.

— Flossie eljegyezte magát Westernfield karmesterrel...

Willy letámolygott a lépcsőn. Kalapját is fönt felejtette. Az utcán utána bámultak, amint háláspápadtan, akár a részeg, dülöngözve botorkált.

— Meghalni, meghalni! — ezt ki-De eszébe jutott szegény családja, vánta őszintén.

melynek oly sokkal tartozik. Igen, elmegy arra a próbaelőadásra.

A terem megtelt egykedvű muzsikusokkal és pápaszemes professzorokkal. Fölment az emelvényre, mint az álomjáró. Utközben mestere baráti jobbát nyujtotta, Willy meg se látta. Leült a zongorához.

Egő szemét a magasba emelte. Mint egy álomkép, megjelent előtte az a drága arc, simogató nézésével, szelid, jóságos mosolyával, mire háborgó tűzfolyam tombolt végig szívénelkén.

A másé lesz, a másé...

Ujjai végigsiettek a billentyűkön, mire mennyei ének hangzott fel. Ugyanaz az ének volt, melyet már olyan sokszor hallott, de csak most tudta megérteni:

— Én vagyok a muzsika, de hozzám csak az juthat el, aki szenvedett!

Elhangzott az utolsó akkord. Ugy érezte, mintha feljutott volna egy magas hegy tetejére, alatta csodálatos világ terül el. Elkábult, füle meg úgy züggött, mintha kalapálnának benne.

Ami a fülébe harsogott, emberi hangok lármája volt. Körülnézett és bámulatos látvány tárult eléje. A szemüveges professzorok és hosszúhajú muzsikusok ujjongva, kiabálva ugrottak fel helyükről és az ímént únott arcon kigyúlt az elragadtatás pírja. Ott volt a mestere is, aki nagynehezen kiszabadította a lelkesedők tömegéből és átvezette egy másik, kis terembe.

Ott várt rá Flossie.

— Jámbor család volt! — magyarásta a kövé vált Willynek mestere. — Flossienak esze-ágában sincsen, hogy a más felesége legyen. Hanem összeesküdtünk maga ellen, hogy végre-valahára megtalálja a szívét. Mert csak így lehet igazán muzsikálni.

Láthatatlan varázsszárnyai vannak a szépségnek... Sokan nem is sejtik, milyen csodálatos világba repítenek e szárnyak. A szépség világába! A szépség világába, ahol teljesülnek a vágyak, valóra válnak az álmok, ahol nincs panasz és sóhajlás, csak öröm és boldogság. A szépség elröpi mindenhová, ahol ragyog a napfény, a szépség előtt feltárul minden kapu és feltárul az a szív is, amely eddig talán zárva volt...

A szépség szárnyait jelenti minden nőnek a Hormocith B. krém, amely új lehetőséget, talán új világot nyit meg az Ön számára is, Asszonyom. Ez a speciális krém új hatóanyagával megőrzi és tökéletesen konserválja azt az üde szépséget, amely oly nagy szerepet játszik minden nő életében. A Hormocith B. krém már néhány nap alatt megszünteti az arcból kellemetlen szárazságát és ezáltal megakadályozza az oly fájó időelőtti ráncok és szarkalábak keletkezését.

Sajátmagán fogja tapasztalni, Asszonyom, hogy ez a nagyszerű krém nemcsak most, a fiatalság éveiben, de később is és mindig, megkapó szépséget varázsol arcára! — A Hormocith B. krém most is változatlanul a kitűnő régi minőségben készül. Egy tubus 8.83, takaréktubus 15.58. Magyarországi főraktár: Dr. Blitz Drogéria, Budapest, Vilmos császár-út 23/a.

Asszonyom, repüljön Ön is a szépség szárnyain a boldogság felé, élvezze Ön is azt a szépséget és elismerést, sikert és boldogságot, amelyet páratlan hatásával a Hormocith B. krém ajándékozik Önnek!

PAMÁSZON

A MAGYAR NŐK LAPJA Gyermekujróságja

Az élet vize Irta Mesemondó bácsi

Egyszer volt, hol nem volt. Napkelet országában élt egy boldog királyi család. A királyi párnak egyetlen kis leánya volt, aki olyan szép volt, hogy mindenki megcsodálta. A király és a királyné minden kincsüknél jobban szerették a gyönyörű szép királyleányt, akinek Hajnalka volt a neve. A király kertjében gyönyörű halastó volt, amelyben aranypikeklyű halak uszkáltak. Hajnalka egyszer az aranyhalas tó partján tarka pillangókat hajszolt s amint hálójával egy aranszárnyú pillangóra csapott le, az elkezdett sírni és így szólott Hajnalkához:

— Szépséges királykisasszony, engedj engem el, hadd repüljek haza, otthon vár édesanyám.

— Nem engedek el, nálam maradsz!

— Szépséges királykisasszony — szólott a kis pillangó — majd megbánod, hogy kegyetlen vagy, bánatot okozol nekem és édes jó anyámnak.

Hajnalka azonban mégis kacagva vitte haza a szegény kis pillangót. Otthon gombostűre tűzte és egy nagy dobozba rakta.

Hajnalka régen elfelejtette a szegény, aranszárnyú pillangót, amikor egyszer kiment a halastó mellé és belelőtt a csónakba. Hirtelen erős vihar kerekedett s Hajnalka hirtelen kibukott a csónakból, mert a hullámok felborították. Kiáltani kezdett. A kiáltozás meghalotta a király kertészének a fia, csónakba ült és a hang után vezetett s kimentette a fuidokló királykisasszonyt, befektette csónakjába.

Hajnalkát rögtön lefektették, orvosokat hívtak hozzá. Sokáig feküdt betegen s a nagy ijedségtől elvesztette beszédképességét. Amikor felgyógyult, kiült a királyi parkba, szomorúan s a kezében egy nagy doboz volt, azt nézegette, abban volt a szegény aranszárnyú pillangó is.

Egyszer egy tudós ember jött a Napkeleti király országába, aki felkereste a királyt.

— Királyom, hallom, hogy szerencsétlenül járt gyönyörű leányod. Mészre országból jövék, meg akarom őt gyógyítani. A tél hazájában, ahol mindig hideg van, van egy forrás, amely soha nem fagy be, ezt a vizet az élet vizének hívják. Ez a víz a jeges hegyek tetején folydogál s ha ebből a vízből ihatnék leányod, megint beszélni tudna. A jeges hegyek tetejére azonban csak olyan ember tud feljutni, aki soha életében rosszat nem cselekedett. Hirdesd ki országodban, talán akad, aki a jeges hegyek tetejére el mer menni!

A király kihirdette, hogy aki elmegy a jeges hegyek tetejére és hoz az élet vizéből, annak adja fele országát és egyetlen leányát.

Másnap százával jelentkeztek a délcég legények, hogy útnak induljanak. Hónapokon keresztül syalogoltak, amíg oda értek, ahol nyár soha nincs. Telt az idő s a sok legény közül egyetlenegy sem jött vissza.

A király újból kihirdette az országában az előbbi felhívását. Most már csak két legény jelentkezett. De ezek a legények sem jutottak el a jeges hegyek tetejére, mielőtt a hegytetőre értek volna, ők is megfagytak.

Sírt a király és a királyné, hogy nem akadt egyetlen tisztalelkű legény az országban.

Egyszer a király szomorúan sétált az aranyhalas-tó mellett. Bánatosan nézett a tó vizére. Ott dolgozott a király kertészének a fia, aki Hajnalkát kimentette a tó vizéből. A kertészfiú meglátta a bús királyt, így szólott hozzá:

— Királyom! Miért búsulsz?

— Hogyne búsulnék, fiam, amikor egyetlen leányom már öt esztendeje nem tud beszélni!

— Ne szomorkodjék, királyom, elmegyek én a jeges hegyek tetejére, elhozom a királykisasszonynak az élet vizét.

A király így szólott:

— Kár volna, ha még eggyel több fiatal élet pusztulna oda.

Másnap a kertészfiú elbúcsúzott az édes szüleitől.

Két hónap múlva odaért, ahol a tél hazája

Irta és rajzolta KINAST KORNÉLIA

A csillagok muzsikálnak fenn a magas égen, Megkapták most a gyermekek, amit kértek régen, A léleknek tisztasága a szemekben csillog, Szent Karácsony szép ünnepén minden gyermek boldog.

Göllner Gabriella Debrecen

Kovács Anikó, Budapest

Müller Jancsika, Kispeszt

Dr. Major Sándor százados fiaeskája Sanyika, Budapest

Tóth Évike, Jászberény

Somlay Baby, Budapest

Várady cukrász gyermekei, Kolozsvár

Lencsés Lacika Bátaszék

Karácsony estéjén

Karácsony estéjén legyen minden áldva!
Karácsony estéjén a szívek ajtaja
Ne legyen bezárva!

Karácsony estéjén békességre leljünk,
Karácsony estéjén szeretetben, hitben,
Fényben fűrdjék a lelkünk.

Karácsony estéjén a gondok pihennek...
Zengjünk el egy szívvél: »Dicsőség a mennyben
Az erős Istennek!...«

Füvenyess János

KARÁCSONYFA

Hol terem a karácsonyfa?
Fenyveserdők mélyén.
Angyal száll le mennyből érte,
Karácsony estéjén.

Liliom-szín két kezével
kiássa gyöngéden
s mindjárt el is tűnik véle,
csillagok ködében...

Fenn az Égben telerakja
mindenfélé jóval:
pirosbétű narancsbal, meg
ezüstös dióval.

Aranyalmát, kövér fűgét
aggat bőven rája:
s egy-egy pompás játékot is
a vastagabb ágra.

Ezer angyal, ezer fával,
megrakodva dúsán:
nesztelenül — mint az álom —
Mennyből földre suhan.

Palotába nagy fát viszen,
kis házba kisebbet...
Itt-ott csak pár almát dob le,
mézélni édesebbet.

Égi alma... 'bűvös alma'...
(Boldog, aki kapja!)
Selymes héján tündöklök a
Szeretet malasztja.

Ez az alma a kis kunyhót
úgy megtölti fényvel:
mintha ezer gyertya szórná
lángsugarát szíjjel...

Fenyőfából karácsonyfa
így lesz a szent éjen...
A Szeretet lopja közénk
kis Jézus nevében.

LANDTNE-ADV MARIA

Kedves kis olvasóinknak örömteljes,
boldog karácsonyi ünnepeket kíván
ETA NÉNI és ELEK BACSI

**KÖHÖGÉS HÜLÉS ellen
KALCIHERBA
TEA**

EGÉSZSÉGÉRE JÓHATÁSÚ KITÜNŐ ÍZŰ ITAL!
CSAK GYÓGYSZERTÁRBAN KAPHATÓ

Az ÖRÖKSÉG

IRTA: Georges Pourcel

Pauline érkezett meg elsőnek, kosárral a karján. Fivére, Martin, a konyha küszöbén fogadta széles vigyorral:

— Na, mi az? Miért jöttél? Az apánk miatt? Nincs semmi különös baja. Ott-hon maradhattál volna.

Anékül, hogy fivérét válasza méltatta volna, fölment a lépcsőkhöz. Az öreg Mathias, szegényes fekvőhelyén elnyújtzkodva, bozontos szemöldökei alól tágranyította sárgás szeméit.

— Édesapám, — mondta Pauline, — megtudtam, hogy beteg vagy és eljöttem, hogy gondoskodjam rólad. Biztos, hogy Martin kezébe veled. Húst is hoztam, jó erős levest készítek belőle. Martin, menj, készítsd elő a fazekat a konyhában.

Martin, aki nővére után ment, egy pillanatra habozott.

— No, mi az? — Mormogta Pauline, apjához közeledve. — Hogy szemmel tart!...

Majd halkán kérdezte:

— Apám, elintézted már a dolgot? Úgy hallottam, a közjegyző tegnap itt járt nálad.

Az öreg erőlködve felelt:

— Igen, Martin hozta ide. A földet meg a házat nekiaadtam, mint ahogy ez igazságos is, hiszen ő gondozott engem...

— Ugyan... gondozott!... Látod, hogy mennyire törődött veled! És a készpénz?

— Miféle készpénz?

— Hát az a pénz, amit ötven esztendő óta kuporgatsz. A közjegyző azt mondja, hogy több mint százezer frankod kell, hogy legyen.

— Nincs nekem semmi pénzem, — válaszolta határozottan a beteg.

— Tudod, mit csinálnék én a te helyedben? Felosztanám a vagyonomat a két lányom között. Ezt senki se tudná és a kincstárnak felkopnék az álla. Igen, én a két lányomnak adnám, anékül, hogy Martin tudna róla. A földdel, meg a házzal úgy is túlságosan meg van jutalmazva. Tulajdonképpen arra sincs szükség, hogy a pénzt kétfelé oszd... Én vagyok az idősebb és egyvel több gyermekem van, mint Máriának... hát nem lenne igazságos, meg aztán édesanya is azt mondta a halálos ágyán: „Ez a kis Pauline a legkülönb valamennyi között.”

Abbahagyta. Martin megjelent.

— Épp most jött meg Mária — mondta.

A fiatalabb nővér lépett be most.

— Derék lány vagy! — mondta az apa.

— Sok dolgom van ugyan odahaza, — mondta Mária, — de azért mégis eljöttem. Remélem, nem halálos a betegsége, — fordult testvére felé.

Ő is bőségesen hozott magával elemőzlát, közte egy tyúkot is, amiből finom erőlevest akart készíteni.

Az idősebbik nővér megjegyezte:

— A közjegyző ma itt volt apánknál.

— Tudom — vágott közbe Mária — és azt is tudom, hogy Martinnak odaadta a földet, meg a házat. Ezen már nem lehet segíteni. De itt van még a pénz... Ezt aztán nem hagyjuk elkaparintani az orrunk előtt...

— Apám, — mondta — add ide a bugyellárisodat. Ha nem adod ide, minden Martin kezébe jut. Úgy is az övé minden ingatlan... Ez igazságtalan. És tudod, mi fog történni? Pauline és én hazamegyünk, te egyedül maradsz itten Martinnal. Képes lesz arra is, hogy meggyilkoljon érte.

Hídeg verejték ütött ki a beteg homlokán. Egész testében megrázkódott és a takaró alatt magához szorította az erszényét, majd nyögéscselve mondta:

— Esküszöm, semmi pénzem sincs.

*

És megkezdődött a virrasztás. Sokáig tartott. Egy ilyen öreg paraszt nem pusztul el egyikőnyen. Az éjszaka elmúlt és a rákövetkező nap is.

A két nővér gyöngéd szavakkal igyekezett rábeszélni Martint, hogy pihenjen le, mert tönkreteszi magát. Viszont a fivér a két asszony egészségét féltette.

És mind a hárman rendületlenül ott maradtak a haldokló ágya körül, zsákmányra éhesen, türelmetlenül és részvétlenül, az örökségvárok hitvány sóvárgásával. A haldokló látta a mohó pénzéhséget.

— Milyen borzasztó, — kínlódott magában a gondolattal —, hogy az ember nem viheti magával a sírba azt a sok-sok bankót, amelyhez annyi verejték tapad, pedig biztos, hogy jó melegelet adnának odalent...

Még nem hűnt ki az élet tüze és a három testvér respektussal nézett a haldokló apára, aki tovább fűzte keserű gondolatait:

— Vajjon melyik kéz nyúl elsőnek ide a takaróm alá, hogy kifosszon? — Nyöszörgő hangon szólalt meg:

— Fázom... Gyujtsatok tüzet.

Egyszerre ugrottak fel mind a hárman. Néhány perc múlva vörös lángnyelvek csaptak fel a kandallóban. A meleg elbágyasztotta a virrasztókat. Végre mind a hárman elszundítottak.

Az öreg maradék erejét összeszedve, fölemelkedett és bútorról bútorhoz vonzolta magát. Mikor a kandalló közlébe jutott, inge alól kivette dagadó bugyellárisát és a lángok közé dobta. Eltorzult arccal bámult a lángnyelvek közé, amelyek soha nem kaptak ilyen gazdag táplálékot. Százhuszezer frank, egy perccel ezelőtt még nagyon és most hamu. Fél század kemény dologtevése, zsugori kincshalmozása... mi lett belőle?

Mathias apó úgy érezte, mintha összeomló teste valami támasztékot kapott volna. Nyugodt léptekkel tért vissza ágyához. Végignézett három alvó gyermekén. És mikor így igazságos bosszút állt rajtuk, visszafeküdt az ágyába és megbékélt lélekkel várta a halált.

1 Kérdés 4 felelet

A sztárokat gyakran szólaltatják meg az újságírók. Ilyenkor megkérdezik, hogy mi a kedvenc szerepe, ki a kedvenc frója és mik a legközelebbi tervei. Ezúttal egészen más-termesztől kérdést intéztünk négy népszerű művésznőkhöz, olyan kérdést, amely talán mindennél jobban érdekli a hölgyközönséget.

Minek köszönheti a művésznő arcbőrének sugárzó fiatalágát, üdeségét? Mi az a »csodaszera«, amely a filmstúdióban és színpadon agyonkendőzött arcbőrt is ilyen ragyogóvá teszi? Szigorú betűrendben, íme a válaszok:

Néhány hónapja egy jóbarátnőm figyelmeztetett a VITAL krémre. Azóta más »szépségcserté« nem látott az arcom. De nem is fog látni, mert ez a szer megszünteti a szárazságot és valóban táplálja a bőrt.

Handwritten signature: Stefán

Filmen és színpadon egyaránt a bőrtápláló VITAL krémet használok, no és természetesen a magánéletben!

Handwritten signature: Deryn

Az »Aranypáva« felvételei alatt is mindig VITAL krémet használtam. Ezután már kabinálnak is ezt fogom használni, nem is szólvá arról, hogy ez a tökéletes szer a bőrápolásnak sok gondjából elveti.

Véletlenül jutottam hozzá a VITAL-hoz, a »próbafutam« olyan csodálatos eredményeket ért el, hogy azóta a toailetteszerekenyemen mindig helyet foglal egy tégely VITAL.

Handwritten signature: Helen

Mi is a Vital? Az amerikai orvostudomány sikeresen tökéletesítette egy olyan bőrtápláló vitamint, amelynek kenőcsökben való alkalmazásával az arcbőr fiatalágát megmenti, ruganyosságát megőrzi, ráncocskáit elsimítja.

Asszonyom! Fogadják meg négy híres művésznő önzetlen tanácsát! Csak egyetlen-egyszer kísérletezzék a Vital-krémmel! Leikes híve lesz és mindig ezt fogja használni.

TEKINTSE MEG
bundamodeljeimet
Palugyai szűcs, IV Váci-u 15

HÁZTARTÁS

KARFIOLPÖRKÖLT. Egy hagymát apróra vágunk, zsírban megpároljuk, vöröspaprikát adunk hozzá. A karfiolt szétszedjük, beletesszük a hagymához, kevés vizet öntünk alá és puhára pároljuk. Egy tojást elkeverünk 1 deci tejjel, a karfiolra öntjük és addig hagyjuk a tűzön, míg megkeményedik a tojás. Sült burgonyát adunk mellé.

GOMBÁS KAPOSZTA. Egy kiló káposztából, 1 nagy hagymából, vöröspaprikával készítünk székelygulyást. Ha puha a káposzta, 2 deci tejjelbe kevés lisztet adunk, jól elhabarjuk, a káposztára öntjük és felforraljuk. Pár szem gombát megtisztítunk, egészben kevés hagymászsírban puhára pároljuk, 1 kanál vitaprixet adunk hozzá. Tálaláskor a káposzta tejére tesszük a gombát.

ÖZSZELET. Özszobot szép szeletekre vágunk, kiverjük, megtűzdeljük, tört borst, sőt reszelt hagymát hintünk rá, liszbe mártjuk. Forró zsírban

pirosra sütjük. A zsírt leöntjük, kevés bort öntünk a húsrá és letakarva puhára pároljuk.

KAPOSZTAS GOMBÓC. Rendes keltésztát készítünk és kelni hagyjuk. Egy fej káposztát lereszelünk, besózzuk. Ha megkelt, belekeverjük a kinyomott káposztát, jól eldolgozzuk és gombócokat formálunk, ezeket sósvízben kifőzzük. Szűrőkanállal kiszedjük forró zsírba és kissé ropogósra sütjük. Forrón tálaljuk.

DIÓS, MAKOS KIFLI. 25 deka lisztet, 15 deka margarint jól elmorzsolunk, adunk hozzá csöpp sőt, 1 evőkanál cukrot és annyi tejjel, hogy rendes keménységű tésztát kapjunk. Jól kidolgozzuk és hűvös helyen 2 órát pihentetjük. Vékonyra kinyújtjuk, megtöltjük, kifli- vagy rúdalakúra formáljuk és szép világosra megsütjük.

TURÓBÓL METÉLT. ½ kg áttört túrót, sőt összekeverünk annyi liszttel, hogy olyan legyen a tésztája, mint a burgonyametélt, lehet 1 tojást is beletenni. Metéltnek kisodorjuk, kifőzzük, pirított zsemlyemorzsával leöntjük és tálaljuk.

BAEDER

Exotic
a diva

MOST JELENT MEG!

Mollinár Gyizella

vádoztuk egymást

Grill

APRÓ SÜTEMÉNY. 10 deka porcukor, 10 deka liszt, kevés szegfűszeg törve, borral összegyűrjük kemény tésztának. Kiszodorjuk, vékony szeletekre felvágjuk és cukrosvízzel bekenjük, hámozott mandulával kirakjuk, viasszal kikent tepsi-ben világosra sütjük.

RIZSKOCH GYÜMÖLCSCESEL. 15 deka rizst puhára főzünk, ha kihült, áttörjük. Ez alatt elkeverünk 1 kanál frósvajat 2 tojás sárgájával, adunk bele 5 deka tisztított főtt mandulát, cukrot ízlés szerint, vaníliaizt és az áttört rizst. Az egészet jól elkavarjuk és a tojás fehérjének kemény habját könnyen közékeverjük. Fele mennyiséget vajjal kikent formába öntjük és vegyes befőtt gyümölcsöt teszünk rá. Erre öntsük rá a tésztát másik felét és a sütőben hagyjuk 1 óráig sülni.

MÉZESPOGÁCSA. 30 deka rozslisztet, 15 deka cukrot 20 deka forró mézet, 2 egész tojást, kevés fahéjat és szegfűszegét adunk hozzá, jól kidolgozzuk. Este készítjük és másnap kisodorjuk, pogácsákat szaggatunk belőle, újból pihentetjük 1 óráig, cukrosvízzel bekenjük, félmandulát teszünk a közepére és gyorsan sütjük.

ÉTREND

DECEMBER 21-TŐL 31-IG:

21. **KEDD.** Ebéd: gombaleves, libamell vadason zsemlyegombóccal, talkerli. **Vacsora:** tea, szardelias vaj, sajt, alma.

22. **SZERDA.** Ebéd: pirított tarhonyaleves, friss hurka sütte, babfőzelék, rétes. **Vacsora:** virsli mártásban burgonyával, cékla, gyümölcs.

23. **CSÜTÖRTÖK.** Ebéd: káposztaleves, lekvárosderelye. **Vacsora:** tea, libamájkeverék, vegyes kompót.

24. **PÉNTEK.** Ebéd: halikraleves, mákosmetélt. **Vacsora:** borleves, kirántott hal, burgonyasaláta, mákos és dióspatkó.

25. **SZOMBAT.** Ebéd: tyúklevés, főtt hús, paradicsommártás, tarhonyakörítés, diós- mákospatkó. **Vacsora:** fasírozott hering, füstölt nyelvtormával, aprósütemény.

26. **VASÁRNAP.** Ebéd: pulyka-leves, pulykapecsenye, sültburgonya, ecetes uborka, gyümölcsös rizs. **Vacsora:** hideg sült, cellersaláta, vegyes befőtt.

27. **HÉTFŐ.** Ebéd: bableves csülökkel, csöröge. **Vacsora:** tea, burgonyalángos.

28. **KEDD.** Ebéd: csontleves daragaluskával, vagdaltpecsenye, borsófőzelék, palacsinta. **Vacsora:** délről hideg vagdaltpecsenye, káposztasaláta, gyümölcs.

29. **SZERDA.** Ebéd: karfiolleves, nyúl tejjel sütte, apró burgonyagombóccal körítve, almáslepény. **Vacsora:** rakottburgonya kolbásszal, ecetes paprika, kompót.

30. **CSÜTÖRTÖK.** Ebéd: borsópüréleves, székelygulyás, pogácsa. **Vacsora:** halpörkölt gatuskával, gyümölcs.

31. **PÉNTEK.** Ebéd: francia burgonyaleves, káposztásgombóc. **Vacsora:** malackocsonya, tartármártás, apró sütemény, vegyes kompót és b. u. é. k. kedves előfizetőinknek.

Szerkesztői üzenetek

Hóvirág. Ne törődjék azzal, hogy mit beszélnek a rossz szándékú és rosszakaratú emberek. Az önértékelésnek önmagunkból kell kiindulnia, ami nem jelenti azt, hogy büszkeségünk befolyásolhatja ezt az érzést. Nagyon jól tudja, hogy a világ nyelve a legtöbbször azokat szokta kikezdeni, akik erre a legesekélyebb okot sem szolgáltatják. Nézzon saját lelkiismeretének a tükrébe és ha úgy látja, hogy méltatlan vádaskodás érte, ne törődjék a vádaskodókkal. Nézzon keresztül rajtuk, mintha nem is volnának. Az önbecsülés páncélruhája olyan hatalmas fegyver, amelyen efféle kárt okozni akaró nyilazások nem hatolnak keresztül. Ha maga tudja, hogy ebben a kérdésben a becsület és igazság mezejéről egy pillanatra sem tért le, nyugodtan nézzon a vádaskodók szeme közé, mert a maga igazsága fog győzedelmeskedni. Tudjuk, hogy ez nagyon nehéz és mégis arra kérjük, ne engedje a kishitúséget úrrá lenni lelkén. Járjon ezentúl is felemelt fejjel és büszke, öntudatos tekintettel, mint aki tudja, hogy leperreg róla minden vád, mert az igazság az ő oldalán van.

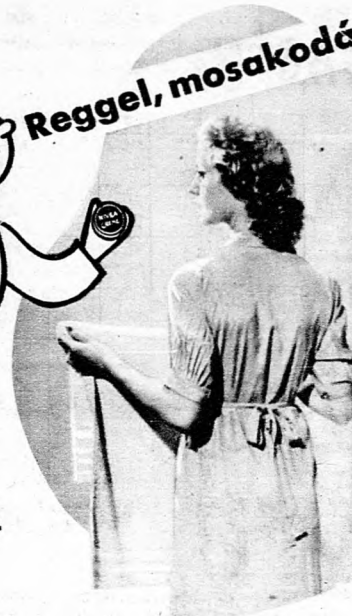
Önök is nyitva áll a siker kapuja! Csak egy kis szépség, biztos fellépés, sugárzó fiatalság kell hozzá és mindehhez hozzásegíti Önt, Asszonyom, a csodás hatású Vital-crém.

Villon. A középkor legnagyobb francia költője, aki mai szemmel nézve is egyike a legnagyobb francia lírikusoknak, 1431-ben született Párizsban. 1463-ban hallunk róla utoljára, ekkor nyoma vész. Annyi bizonyos, hogy életét, amelyet főként pörös aktákból ismerünk, széppé idealizálni és követendő példaképnek beállítani nem lehet. A legtipikusabb középkori lélek volt és pedig annak minden bűnével és hibájával. A költőben azonban, különösen ilyen régi költőben, nem érdekel minket az, hogy milyen volt az élete. Különösen nem ennél a költőnél, aki olyan csodálatos alkotásokkal gazdagította a világirodalmat. Ha semmi más nem írt volna, mint a »Mia-asszonyunk balladáját« és a »Nagy testamentum«-ot, ezzel a két alkotásával is örökre beleírta nevét minden érző ember szívébe. Tudjuk, hogy a költői alkotások és a költők magánélete a legtöbb esetben nem harmonizál egymással. Sokszor szöges ellentétben áll az, amit cselekszenek, azzal, amit írnak. Minket azonban csak az irodalmi alkotások érdekelhetnek és az irodalmi alkotások értékéből semmit sem vonhat le emberi gyöngéjük és hibájuk. Villon, az ember, bűnös és esendő volt, de halhatatlan alkotásokat hagyott hátra. És mi nem az embert, hanem a csodálatos érzések költőjét szeretjük benne, akinek megbocsájtjuk és elfelejtjük minden hibáját.

Mária. Megtisztelő a bizalma és őszintesége. Szívesen segítenék Önnek, hogy az annyira megérdemelt békés családi életet élhesse, de inkább a férjét kellene meggyőznie, hogy tönkremennek, ha nem segít Önnek megoldani tarthatatlan helyzetüket. Lássá be azért Ön is, hogy az ő helyzete is nehéz az anyjával szemben, aki ellentétet szít közöttük, ahelyett, hogy ne avatkoznék a reá nem tartozó dolgokba. Nem gyermekek már, másfél évtized van a hátuk mögött, tisztában vannak egymás értékeivel és hibáival is, de ez csak a házaspárokra tar-

Reggel, mosakodás után

ne felejtse el a bőrét, különösen kezét, arcát, NIVEA-val bedörzsölni, mert ettől lesz üde és friss a külseje. A NIVEA ideális hatása Eucerit-tartalmának tulajdonítható, ezért a NIVEA pótolhatatlan

tozik, harmadik személy legokosabban teszi, ha nem avatkozik semmi ügyükbe. Az ő hivatása a szeretet élesztése, a segítség, az egyetértés növelése. Mennyit tehetne éret-

ahol neki is otthoni nyugtattak. Ennyire nehéz szeretni egymást még azoknak is, akik legközelebb állnak egymáshoz? Elszomorító ez nagyon. Hogy várhatunk szeretelet ide-

Mössner
BUDAPEST, IV., VÁCI-U. 1.
blúz, fehérnemű, pongyola

LEGYEN SZÉP! LEGYEN FIATAL! Tartson Vitacit Szépitőkúrát!
VITACIT ARCPAKOLÁS (arcfürdő-pép) egyedülálló különlegesség mitesszerek, tágpórusok, pattanásajám, szepők és májfoltok ellen. Készlet szépitőkúrához ..... P 11.19
VITACIT BORTÁPLÁLÓ (hormon-krém) elhárítja a ráncokat! Valóságos áldás a száraz, érzékeny arcnak és nyaknak. Kosmetikai minőség! Szépitőkúrához nagy tubus .... P 10.76
Jobb vidéki szaküzletekben is kapható! Budapestben csak nálunk: **Loránd Kosmetika**, Mussolini-tér 3. Vidékre utánvétellel, ingyenes »Szépitőkúra Tanácsadó«-val küldjük.

tük, akik mindketten kenyeret keresnek s jóformán csak az estét tölthetik otthonukban. Hogy várhatná Önöket kész ebédell vagy vacsorával rendezen tartott lakásban,

gentől, ha a családban nem találjuk meg. Ebből csirázik ki a bűn s voltaképpen az emberiség végzete is benne van elrejtve. A szeretetek tehát döntő szerepe van a csa-

BOLDOGSÁG
egy öröklakás az újjáépülő

Valatonaliga

Budapesthez legközelebb lévő páratlan fekvésű modern balatoni üdülöhelyen. Legszébb nyaralás, kedves otthon, értékálló vagyon, komoly jövedelem!
Eladási iroda: Budapest, IV. Váci-utca 36. Klofild palota. T. 183-256, 186-505

Bizonyos kellemetlen napokon
NEOKRATIN

Kapható gyógyszerüzletekben

Vennék zongorát, vagy pianinót

azonnali fizetéssel **Virágüzlet**, Budapest, V. Pozsonyi-út 1. Telefon: **115-934. Vidékről is**

Egyedüli biztos hatású **DEVA** szőrtelenítő kozmetikai szerek: a krém, fiatalító krém, szárított arcmosó krém Kapható: **DEVA: Surd**, Somogy megye

LASZLÓ GYAPJU
VATTA PAPAN
ALAPITVA SZOLID-MEGBIZHATÓ
1898 • VIII. VAS UCCA 14

Szemölcsök, hajszálak, garantiált végleges eltávolítása KOVÁCS kozmetikában VII. Teréz-kört 1/c

lában s a családon keresztül az egész emberiség boldogulása vagy boldogtalansága emel fel vagy pusztít el. Abban látjuk a segítséget az Ön számára: meg tudja-e győzni férjét, esetleg anyósát is, mindhár-muk érdekében, a szereikben való együtt-élés szükségességéről. Ha nem talál vissz-hangra ez a kívánság, akkor nincs más megoldás, mint külön költözni, vagy várni. Semmi sem tart örökké.

N. Marika. A kézimunkák mintáit bár-melyik kézimunkabolt elkészíti, ha ott vá-sárolja meg a hozzávaló anyagot.

TOLLAT INGYEN

sehol sem kap, de a legjobb minőséget nagy választékban és a legolcsóbb ár-ban, teljes szavatosság mellett szállítja **VIGH JÓZSEF** ágytoll vállalata Kiskunfélegyháza, Szent János-tér Kívánatra mintákat, árjegyzéket díjtalanul küld!

Darmol a legerterjedtebb és legrégebb csokoládés hashajtó. 35 éve milliók használják, mert teljesen megbízható, ártalmatlan

Orvosok ajánlják az arcból szárazságot megszüntető VITAL-crémet.

FIGYELMEBE ajánljuk Rákóczi-út ötven Zongora-termet. Rengeteg zongora, pianó vásárolható legcse-lyébb részletre is. Olcsó tanúszongora.

KÉSZPÉNZET vennék zongorát, pianinót; Erzsébet-kört huszonné, Fenyőné. Telefon: 222-462.

BUDAPESTRE érkező úri személyeknek szép, kényelmes lakásban megszállás olcsón. Főjegyzőné, Or-czy-út 40. sz. I. em. 10.

ZONGORÁK, pianók, vil-ágmárkák, legolcsóbban, részletre is. Fenyőné zongorateremben: Erzsébet-kört 26. Bézongorák ol-csón. Telefon: 222-462.

PÁRIZSI szabász jutányo-san készít női kabátokat, kosztümöket. Höflinger, Kecskeméti-u. 4.

LEVELEZÉS céljából vi-déki fiatal tisztviselő ismerkedne fiatal, jókedélyű leánnyal. »Még csak 20 éves» jelígre.

FIATAL elvált asszony szívesen levelezne sebesült hadirokkant tiszttel, vagy komoly úrral, akinek vi-gaszra van szüksége és így komolyan venné a felaján-lott segítséget. »A remény mindenek felett» jelígre le-veleket a kiadó továbbít.

TÖKELETESEN zongorázó, csinos, finomlelkű, előkelő úrléfnnyal levelezne 33 éves diplomás. Jelíge: »Tristia.«

SZEPSÉGAPOLÁS jutányos áron a »Floris« kozmetikai intézetben. »Floris« készí-ményeket vidékre is kész-séggel küldünk. Díjtalan tanácsadás, levél útján is. Cégtulajdonos: Varga Teri, Budapest, VII., Károly-körút 1. Telefon: 226-536.

A PRÓHIRDETÉSEK

Ezen rovatban közzétett hirdetés szavanként 40 fill. Vastagabb betűkkel szedett első szó díja 80 fill. Jelíge hirdetésre érkező levelek továbbítására a hirdetés díjjal egyidejűleg külön 1.50 pengő utalandó át. A hirdetés díja előre küldendő.

BUNDAK legolcsóbban, ala-kítások jutányosan **KÖKAY ENDRE** szücsmesterrel, Vilmos császár-út 10. Tele-fon: 386-784.

ELZALOGOSÍTOTT éksze-reit, ezüstjeit kiváltom és legmagasabb áron megve-zem. Brilláns, ezüstöt legmagasabb áron veszek: Baross-ékszerház, Grösz, Baross-utca 83. Telefonál-jon: 140-969.

ZONGORÁT vagy pianinót azonnal, készpénzfizetésért, sürgősen vennék. Telefon: 225-689. Zongoraterem.

ELADÓ finom lenvászón-ból, madeirával himzett asztalterítő és egy horgolt terítő. Cím: Kovács Zsig-mondné, Budapest, V., Ka-tona József-u. 4. f. 4.

LEVELEZNE vidéki tiszt-visező, vidéki diplomás fiatalemberrel. Leveleket »Erzsők« jelígre a kiadóba.

KEDVES magyar nőtar-saim segítségével, férjhez adnám két vagyonos, jó-megjelenésű, házias roko-nomat. 40 éven felüli, ko-moly, diplomás uriember-hez. Közvetítő kizárva. »Jópartik« jelígre kérék leveleket.

JÓL BENGSÜLHET és elhelyezkedhet, tisztamenti nagyközösgében, jóhírű ref. orvos. Érdeklődők »Eletcék jelígre kiadóba írjanak.

LEVELEZNEK fiatal intel-ligens urileánnyal, szóra-közásból. »Fényképek« je-lígre, leveleket a kiadóba kérék.

JÓL FÜZŐ, jó családból való hávezetőnő nagymo-sáson kívül minden mun-kára felvételt. Dr. Besse-nyei Lajosné, Debrecen, Kürtös-utca 5.

MINDENFÉLE BELYEG-ÜGYBEN bizalommal ke-resse fel a »Hódtafav« első magyar postakörmény és városi bélyegcsereforgal-mat. Hódmezővásárhely, VII., Bozsikai-u. 21. szám. Adás! Vétel! Csere! Kérjen ismertetőt és belépési nyi-latkozatot.

KERESK öskeresztény, róm. kath., doktorált, jó állásban levő, jómegjele-lenésű, egészséges, közép-magas 26 éves fiannak, házias, szőlő, jókedélyű, csinos, egészséges, öske-resztény, róm. kath. jó-módú, kifogástalan feleség-nek való urilányt. »Szigo-ruan magánközlemény« je-lígre részletes leveleket a kiadóhivatal továbbít.

GYAKORLOTT kézi kötő-nők, állandó munkát kap-hatnak. Jelentkezni lehet okmányokkal és mintával, délután 4-6 között. Rá-kóczi-út 36. I. 2.

CSINOS, vagyonos úri-leány, társasági hiányában ezúton keresi komoly úri-ember ismeretségi. Jelí-ge: »24 éves«.

HADIROKKANT mérnök, orvos ismeretségét keresem házasság céljából, akinek segítőtársa lennék hivatása folytatásában. Leveleket »Megtörté« jelígre.

ANGÓRA fonal kapható. Angóra tenyészet Rapp. Nógrád megye.

HAVI 500 kezdő fizetéssel kimondottan jómegjelenésű fiatal leányt, próbakisze-zsornynak üzlet vezetésére felveszek. Esetleg betársul-hat. »Angóra« jelígre.

GAZDAG, katolikus le-ányt, elvénnek feleségül. Egészséges, okleveles. »Ka-tona István« Paptamási, Poste restante.

INTELLIGENS asszony, idősebb házaspár gondozá-sát vállalná. Válassz: »Kis-leánnyal« jelígre a ki-adóba kérék.

HÁZASSÁG céljából meg-ismerkedne, önálló kere-settel bíró, komoly uril-ány, hadirokkant tisztvi-selővel, negyvenéves korig. »Magány« jelígre levele-ket a kiadóhivatalba kérék.

ÉRETTSÉGIZETT, 21 éves, középmagas, barna, állami tisztviselő, levelezne diplomás, jó állásban levő ref. vallású, független, 27-32 éves komoly úrral. Je-líge: »Jó pajtások«.

VIDAM tisztviselő testvé-rpár megismerkedne, jó humorú, intelligens uril-éánnyal. Jelíge: »Egyed-ül« vagyunk».

NEMES szórakozást, spor-tól kedvelő, ref. tanítónő, levelezne pestkörnyéki dip-lomás úrral, 35-45 évesig, házasság céljából. »Kará-nyonyi ajándék« jelíge.

MELYIK kedves diáklány levelezne, 24 éves hadap-ról őrmesterrel. Zentai Emil. Tábori posta: Z. 418.

KEREM azt a honleányt, ki szívesen levelezne fron-tonlevő honvéd testvérel. Írjon tábori posta Z. 617.

FIATAL érettségizett tisztviselő, jó férjet ke-res. »Szeretetre« vagyom-sa jelígre kérék leveleket.

TANÁRNŐ, 1-2 kis ár-vának anyukája szeretne lenni karácsonyi ajándé-kül. Leveleket »Mosolygó gyermekszem« jelígre a kiadóba.

HÁZASPAR keres minden házimunkára háziasszony tá-maszául, szerény, egysze-rűbb, magányos, jólelkű nőt, kit családtagnak tekin-tenék. Csak ketten va-gyunk. Otthont, megértést nyújtunk. lelkiismeretes, s org. mas. magányos nő-nek. Fizetési igénytel meg-írt részletes ajánlatok: vi-téz Bedővári Kálmáné, Sásd, Baranya m. címre küldendő.

LINOLEUM játékkalatkot, gyönyögből készült ruha-díszek tanítását jutányosan vállalja: Hajdu Éva, VII., Erzsébet-kört 2. Telefon: 225-555.

TALAN a szeretet ünnepe összehoz megértésre vagyó lélekkel, akivel levelezve komoly lelkibarátságot köt-hetnek. Feltétlen intelligens róm. kat. úrral 44-52-ig, elfoglaltságom miatt ne-kem-e szokatlan úton. Jelíge: »Testhiba nem akadály.«

Felölös szerkesztő és kiadó: PAPP JENŐ.

Kéziratokat, kliséket, fény-képeket nem adunk vissza és nem örzünk meg. A lap cikkeknek és képeknek átvé-telre és közlésre tilos. Hírde-tési díj mm soronként 80 fillér. A hirdetés elhelye-zésénél semmiféle külön ki-kötést nem fogadunk el. A Magyar Nők Lapja, az Athenaeum rt. mélynyomása Felölös: Kárpáti Antal igazgató.

Megjelenik havonta háromszor: 1-én, 10-én és 20-án. Posta-takarékpénztári csekk száma: 20.334. Előfizetési ár: egész évre 36 pengő, fél évre 18 pengő, negyed évre 9 pengő, egy óra 3.30 pengő. Egyes szám ára 1.10 pengő.

SZERKESZTŐSÉG ÉS KIADÓHIVATAL: BUDAPEST, IV., FERENCIEK-TERE 7. II. EMELET 6. AJTÓ. TELEFONSZÁM: 187-342. FIÓKKIADÓHIVATALOK: KOLOZSVÁR, KAZINCZY-UTCA 20, DEBRECEN, KONDOR-UTCA 19, SZEGED, FODOR-UTCA 22, SZABADKA, PRÁGAI HID-UTCA 56, ÜVIDÉK, DEÁK-TÉR 3, I., MISKOLC, GHILLÁNYI-UTCA 13.

SZERKESZTI PAPP JENŐ

Németországban, Svájcban és Olaszországban: egész évre 48 pengő, fél évre 24 pengő, negyed évre 12 pengő. A lap egy negyed évnél rövidebb időtartamra nem rendelhető meg.

AZ

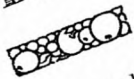
ÚJ EGYESZEMES REGÉNYTÁR

KÖTETEI A MAGYAR IRODALOM KÖZELMÚLTJÁNAK KLASZTIKUS REMEKEIT
TESZIK ISMÉT HOZZAFERHETŐVE A MAGYAR OLVASÓKÖZÖNSÉG SZÁMÁRA

EDDIG MEGJELENT KÖTETEK:

TÖMÖRKÉNY ISTVÁN

GERENDÁS
SZOBÁKRÓL

Gulácsy Irén tanulmányával

LOVIK KÁROLY

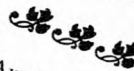
A PRÉDA

Vass László tanulmányával

KRÚDY GYULA

PALOTAI
ÁLMOK

Kárpáti Aurél tanulmányával

BENEDEK ELEK

Édesapám falujából

Szondy György tanulmányával

PETELEI ISTVÁN

FÜLEMŰLE

Szentimrey Jenő tanulmányával

KARINTHY FRIGYES

KÉT HAJÓ

Márai Sándor tanulmányával

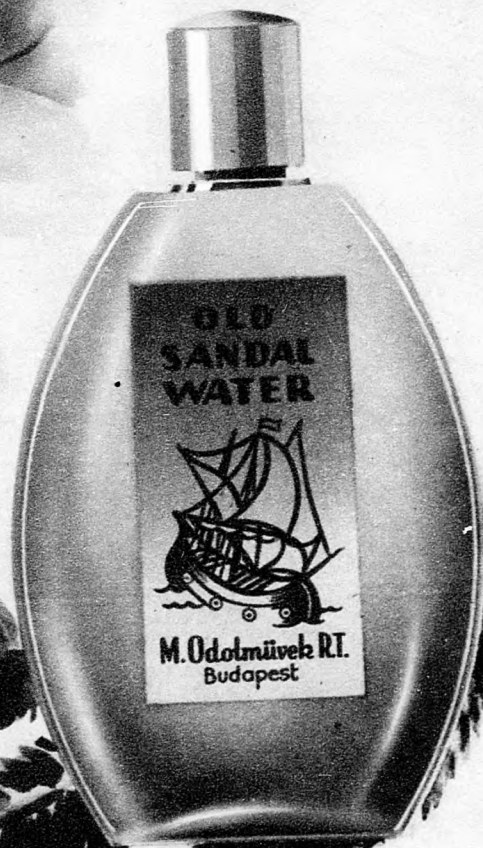
ELŐKÉSZÜLETBEN LÉVŐ
KÖTETEK:

THÚRY ZOLTÁN:
AZ EMBER, AKI HAZA-
BALLAGT
SELMA LAGERLÖF:
SZENT VERONIKA
LOVIK KÁROLY:
KERTELŐ AGÁR
TÖMÖRKÉNY ISTVÁN:
VIZENJÁRÓK ÉS KÉTKÉZI
MUNKÁSOK
DOSZTOJEVSZKY:
FEHÉR ÉJSZAKÁK
KARINTHY FRIGYES:
CAPILLÁRIA

EZEK A KÖNYVEK, AMELYEK TARTALMUKNÁL FOGVA ÉS KIÁLLÍTÁSUKAT
TEKINTVE, MINDEN KÖNYVTÁR DÍSZEI, OLCSÓ ELŐFIZETÉSI ÁRON MEGSZEREZ-
HETŐK MINDEN KÖNYVESBOLTBAN ÉS A KIADONÁL, ÚJ IDŐK IRODALMI
INTÉZET (SINGER ÉS WOLFNER) BUDAPEST, VI. ANDRÁSSY-ÚT 16.

*Goldog
Karácsonyt*

*Old
Sandal Water*
KÖLNIVIZ

KÉSZITI: M. ODOLMŰVEK R. T. BUDAPEST.